

203

TUỔI H

A

TUỔI HOA

BẢN NGUYỆT SAN GIÁO-DỤC VÀ GIẢI-TRÍ THANH-THiếu-NHI

Trong số này :

☐ LÊ THỊ THÁI BÌNH : Tình yêu. 3 ● NGỌC KIM : Đôi tay quá nhỏ. 12 ● N.T NGUYỄN : Ở một nơi nào đó nhớ. 21 ● KIM VŨ : Đôi giày cũ. 32 ●

☐ NGUYỄN THỊ QUẢNG BÌNH : Thông Bào (truyện dài). 47
HƯƠNG DƯƠNG : Trong cơn giông bão (truyện tranh). 41 ●

☐ Thơ : TÔN NỮ THU DUNG ● SỎI ĐÁ ● PHƯƠNG THÚY
● CAM THẢO ● LA TY ● LÊ THÁI SƠN ● NGUYỄN LÝ :
Vườn thơ Tuổi Hoa. 27 ●

☐ ĐÌNH : Lợn thàn (Tranh vui). 6 ● Cười bò, bò cười. 10 ●
MƯƠNG SAO : Sứa bò lóm chuyện. 15 ● HỒNG HẠNH : Tóc dài. 19 ● PHÁT MỤC NHÂN NGHỊ : Tuổi Hoa lai rai. 36 ● XX
XN : Trò chơi & giải trí. 53 ● Bạn đọc và Tuổi Hoa. 57 ●

☐ Tranh bìa : Nóng hổi của VI-VI ●

☐ NĂM THỨ XII ☐
BỘ MỚI ● SỐ 203
NGÀY 15-6-1973

● Chủ nhiệm, Chủ bút : CHÂN-TÍN
● Thư ký Tòa soạn : HÀ-TÍNH
● Quản lý : VÕ-VĂN-HỮU
● Bìa & minh họa : VI-VI

Ngân phiếu, chi phiếu đề tên ông VÕ-VĂN-HỮU

Thư lữ, bài vở gửi HÀ-TÍNH

Tòa soạn : 38, Kỳ-Đông, 36

Sài Gòn - 3 — ĐT. 99.034

Tình yêu

LÊ THỊ THÁI BÌNH

TRONG một lớp học, nhà giáo sẽ gặp đủ hạng học sinh với những cá tính lạ lùng và sẽ phải tìm thái độ đề đối phó cho thích ứng với mỗi trường hợp, tùy theo đối tượng. Có hạng học trò ngỗ ngược cũng như có hạng ngoan ngoãn, có hạng ưa phản kháng và có hạng ưa tuân phục, có hạng luôn đòi hỏi luôn thắc mắc kiểm tìm cũng có hạng cầu an lười biếng, có hạng sốt sắng luôn vươn mình tới trước mà có hạng thụ động cần phải thúc giục ăn cần, có hạng gan dạ tháo vát cũng có hạng e dè nhất đảm.

Người thầy, vì vậy mà vừa phải nghiêm nghị quả quyết như một ông bố mà lại vừa phải dịu dàng kiên nhẫn như một bà mẹ. Độc tài như một ông vua mà lại sẵn sàng thông cảm như một người bạn ngang hàng. Hiên ngang thách đố như một vị tướng soái mà cũng hy sinh nhân nhượng như một tên lính tầm thường.

Hình ảnh người thầy chói sáng trong lòng tôi như một lời mời gọi thiết tha. Tôi phải yêu học trò tôi cách nồng nàn tha thiết mà vẫn nghiêm nghị bình hòa. Tôi phải yêu học trò tôi, dù đó là một khuôn mặt xinh xắn ngây thơ trong sáng tựa thiên thần. Dù đó là một khuôn mặt đen dạn ngu si đến thém hại. Dù đó là đứa bé điếm dứa trong bộ áo dạt tiền đi học có xe nhà đưa đón. Dù đó là đứa nhò xanh xao rách rưới đôi mắt vương đầy mặc cảm. Dù đó là nụ cười nở

tươi trên nét mặt sung sướng vì làm tròn bổn phận. Dù đó là giọt nước mắt ngập ngừng vì trót chẳng thuộc bài, chẳng làm bài.

Tôi phải yêu học trò tôi dù khi tôi vui vẻ hay buồn bã, khỏe mạnh hay yếu mệt, tiền bạc dư dả hay phải lo chạy ăn từng bữa. Tôi yêu học trò dù lúc vinh hay nhục, được thấy ánh mắt tri ân hay chỉ nhận lại cách đối xử bạc bẽo vô tình.

Tình yêu học trò thấp sáng ở tim tôi, ngọt ngào âu yếm như ơn thiên triệu mà cũng chưa cay tựa nghiệp dĩ. Ôi cái nghiệp nhọc nhằn lao tâm lao lực... và người thầy được trả lại những gì?

Tôi bước vào lớp học. Buổi sáng vui tươi dịu dàng. Tiếng chim hót ngoài rừng thông làm hồng đôi má làm rạng những đôi mắt ngây thơ mở to chờ đợi. Tôi đứng nghiêm trang để được học trò chào kính cẩn và đồng thời cũng để chào chúng với trọn tấm lòng thành. Một ngày vui tươi của niên học, bắt đầu...

Tôi bước ra khỏi lớp học. Bỏ tiếng ồn lại sau lưng, học trò nhón nhào ủa ra khỏi lớp. Có trưởng học trò quen cheo lẩn xô đẩy cả giáo sư, có trưởng học trò quen mở cửa và đứng sang một bên để nhường thầy ra trước — Sự mệt mỏi còn vương trên trán. Một vị giảng bài. Một vị một học sinh trót hồn hão.

— Em hãy ra khỏi lớp!

Sau tiếng nói nhẹ nhàng nhưng cương quyết, đứa học trò vùng vằng đi ra, nụ cười trên môi ngạo nghễ. Tôi đứng im. Sao mà thấy nhọc nhằn. Sao mà thấy đớn đau làm vậy! Cả lớp im đến có thể nghe thấy tiếng nhịp tim đập thồn thức trong lòng từng đứa học trò. Tình yêu dầy ấp trong những tia mắt bất mãn một người hạn thiếu lễ độ. Có gì đâu — phút im lặng thông cảm trôi qua, chỉ một phút thôi, và với tia nhìn dịu dàng mà đầy uy lực người thầy có thể trao trọn cho học trò tinh thần bất khuất mà đầy âu yếm từ hòa của một nhà giáo. Rồi lại giảng bài tiếp tục.

Sáng hôm sau, tôi nhận được nụ cười bên lề và tia nhìn ngỡ ngàng nài nỉ của đứa học trò hối lỗi. Mím cười, hỏi với giọng thật trầm: « Cớ phạm lỗi đề rồi xin lỗi thì còn ý nghĩa gì? » Rồi thản nhiên vào lớp vẫn bình tĩnh như chưa hề bao giờ có xảy ra một điều gì đáng tiếc.

Cũng có khi lòng tràn đầy niềm vui dịu ngọt, nếu từ trường về, bàn tay còn đầy phấn được mở bức thư của một học trò cũ. « Em nhớ cô ghê! » Tiếng nhạc êm êm phả vào hồn, luồng gió dịu dịu làm mát con tim.

- Sự im lặng là một đề tài rất đẹp, đến độ người ta có thể nói lâu đến hàng giờ.

Jules ROMSING
(Minh Lệ ghi)

- Lời nói là bạc, những im lặng là vàng.

Châm ngôn Tây phương

- Im lặng, là một nghệ thuật nói chuyện.

W. HAZLITT

- Sự im lặng đối với các cô là một thứ trang sức.

SOPHOCLE

- Đứa ngu cầm mõm cũng khó phân biệt với bậc thông minh kín mồm.

MOULIERE

Lại càng sung sướng hơn, nếu sau giờ dạy vị giám thị vội vã đến trao cho một bài thơ "nặng danh". Của học trò gửi cho cô. Bài thơ vụng dại bày tỏ tình cảm đơn sơ đối với cô giáo — của một học trò cả thẹn nên đã giấu tên nhưng nét bút quen thuộc quá... làm sao cô có thể không nhận ra cho được ai là tác giả?

Rồi mỗi mùa Giáng sinh, mỗi dịp Tết, mỗi bận hải trường là lại một một lần nhận không biết bao nhiêu cánh thiệp chúc mừng — vài bó hoa vội vã ngắt ngoài đồi cỏ, vài món quà xinh xinh ngộ nghĩnh: con mèo, con thỏ, cái đèn pin, món đồ chơi khắc bằng gỗ thô sơ...

Học trò tôi ơi, hãy để tôi yêu các em bằng tình người chị yêu đàn em nhỏ, người mẹ yêu lũ con thơ. Em hư, con hư... em ngoan, con ngoan... có sao? Trong một bàn tay có ngón dài ngón ngắn. Trong một lớp học có đứa dễ thương có đứa ngộ nghĩnh quá chừng. Có sao? Tôi yêu hết những ngón tay tôi. Tôi yêu hết tất cả các em. Tôi chỉ xin các em một điều, hãy tin rằng có thứ tình yêu thương chân thật những nhà giáo dành cho học trò. Thứ tình yêu kỳ lạ bất nhà giáo đôi lúc phải nhẫn tâm, bây giờ... để các em trở thành người được quyền cao đầu hãnh diện, mai sau...

Hãy tin rằng cũng có khi lòng tôi se thắt vì giọt nước mắt các em nhỏ trên trang giấy vở. Cũng có khi tim tôi thồn thức vì trót đối xử tàn nhẫn và bất công trong một cơn nóng giận. Tôi cũng là người, phải đau đớn thán thở? Hãy tin rằng nụ cười các em làm cho tôi ấm áp biết bao! Hãy tin rằng khuôn mặt các em đã len vào trong giấc ngủ và hiện lên một đôi khi trong mơ ngân ngời chớp chớp, sau những lúc tôi chấm bài mỗi mẹt...

Tôi xin trao cho các em tình yêu nồng nàn ơn thiên triệu mà cũng đáng cay tựa nghiệp dĩ...

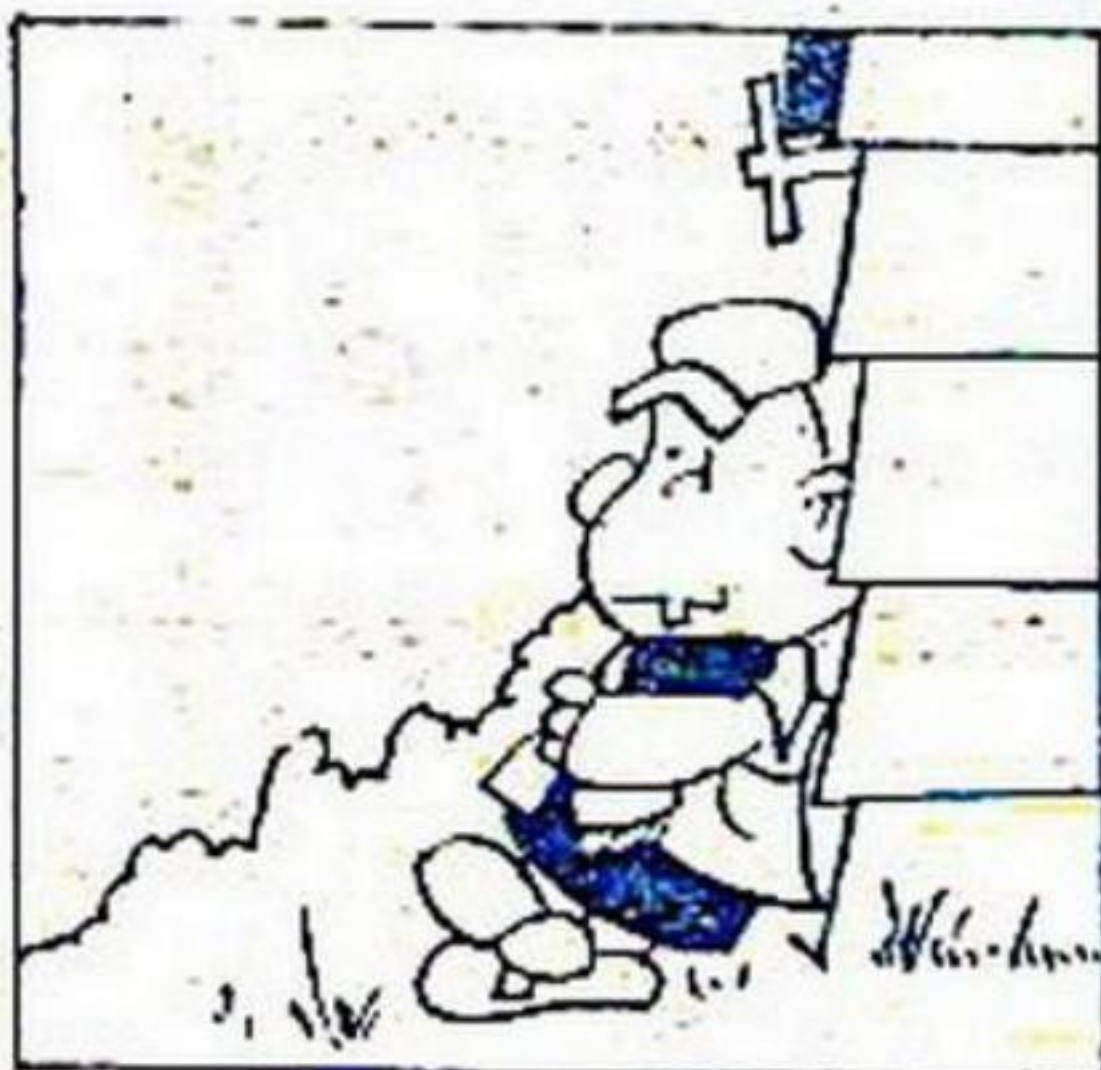
□□□

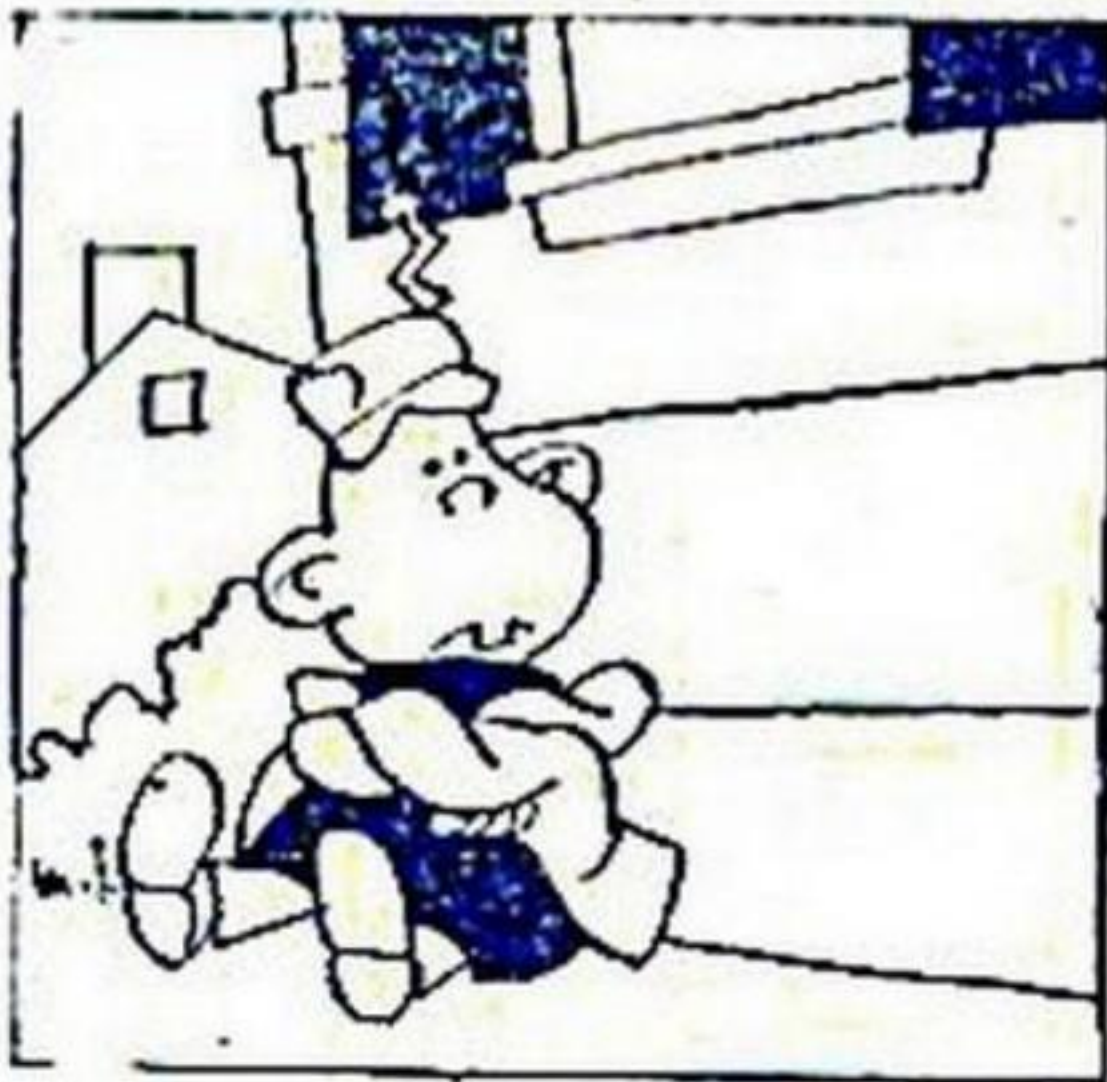
bé Việt
bé Nam

* ĐÌNH *

UỖ HỎI

CÓ VÀ HỌC TRÒ NHỎ

tuổi nhỏ (206)

1 Có đứng đó, một mình trên bực gỗ
Nhìn phấn bay trong lớp học an lành
Các em ngồi mắt ngáy tròn sáng rử
Và hồn xinh reo vọt nét tình anh.

2 Năng rất ngoan đóng khung bằng cửa lớp
Ngoài sân trường uơm một chút bóng khương
Cây vắn cao lá xanh dềa bóng rợp
Trống tan trường năng dịu dưới gót chân.

3 Có nhìn xuống thấy học trò chăm chỉ
Nét chữ mềm lượn múa một đời sau
Em thấy đó dòng mực nào tìm ngát
Càng thêm xinh ở những bước chân đầu.

4 Rồi một mai các em rời lớp học
Như bầy chim tung cánh bốn phương trời
Cổ vẫn đứng nghe hồn rung rung nhớ
Các em về như một kẻ lữ thôi.

TÔN NỮ THU DUNG

Thánh Tâm — Nha Trang

A 45.— KHI NÀO, BA ?

Trên chuyến xe nhà từ Đà Lạt đi Sài Gòn. Khi tới xa lộ Biên Hòa, đứa con hỏi Ba đang lái xe :

— Đường rộng như vậy, rồi có khi nào gặp tai nạn không Ba ?

Người cha quay lại nhìn con... âu yếm :

— Có, chứ con !

— Khi nào vậy Ba ?

— Khi... Á... Ầm...

Chiếc xe ửi vào một đit xe đang chạy phía trước, vì mãi nhìn con nên cha quên lái.

CÙ VƯƠNG

A46.— RẸP

Một hôm người ta thấy trong rạp hát bước ra hai con rệp. Bỗng con A hỏi con B :

— Bây giờ tại mình vẽ bộ hay leo lên mình ông kia hoặc nhẩy lên lưng con chó đó, mày muốn dùng phương tiện nào ?

SƯƠNG ĐÊM

A47.— NGÀY THƠ

Bé Sương mới lên năm, một hôm mẹ bé nói :

— Nếu con ngoan ngoãn con sẽ lên thiên đàng, còn nếu con không ngoan con sẽ đi xuống địa ngục.

Thấy bé có vẻ như thắc mắc điều gì mẹ hỏi :

— Con đã hiểu chưa ?

Bé trả lời :

— Dạ thưa hiểu, nhưng thưa mẹ nếu muốn đi đánh lộn con phải làm sao ạ ?

SƯƠNG ĐÊM

A48.— THỀ!

— Mày nói láo quá! Tao không tin nổi! Mày thề đi...

— Tao đạo Phật, tao không biết thề.

— Lại láo nữa! Mày dám thề là mày không biết thề không? Mày thề đi! Xạo không à...

— !!!

LÊ THÁI BÌNH

A49.— GIỜ GIÙM

Vũ và Linh cùng học một lớp. Sáng nay, Linh bị thầy phạt nhặt rác, sợ rớt 10đ trong túi nên nhờ Vũ giữ hộ, ra về Linh hỏi:

— 10 đồng của tớ đâu rồi.

Vũ và đầu đáp:

— Đều 10đ của đảng ấy trong túi khó chịu quá, tớ mua cà rem rồi. Đảng ấy biết không? Tớ mà không dân được thì tớ đã mua luôn 10đ của tớ rồi đó!

LÊ BĂNG THU HƯƠNG

A50.— BỐN BƯỚC

Hồng: Má ơi, đi vòng quanh sân vận động bao nhiêu bước hả má?

Má: Ồ! nhiều lắm, con hỏi làm gì?

Hồng: Vì con thấy mấy ông lính ông diễn hành quanh sân vận động, ông đếm mãi cuối cùng chỉ có bốn bước thôi má!

Má: ?!?!?

THẾ LÂM

A51.— THƠ NGÀY

Giờ Sử Địa cô giáo hỏi Cu Bi.

— Cu Bi, dân số Việt Nam có bao nhiêu?

Cu Bi: Thưa cô dân số Việt Nam có 29.999.999 người.

Cô: Em giống với cô hả, hôm qua cô dạy là 30 triệu mà.

Cu Bi: Thưa cô, hôm qua có 30 triệu người, nhưng sáng nay em đi ngang nghĩa địa thấy vừa chôn một người ạ!

NGUYỄN HÙNG NHIÊN

* Kỳ này nụ cười mang số A48 của bạn Lê Thái Bình được chấm nhất.

Đầu Bò sẽ gửi đến bạn Bình một cuốn truyện hoa đỏ để kỷ niệm, trong vài ngày tới.

● Im lặng không phải lúc nào cũng là vàng. Đôi khi chỉ có một chút vàng vàng...

KD.

● Tôi cho anh một lời khuyên: mỗi lần anh muốn nói, anh nên im lặng.

TURENNE

● IM LẶNG là một cách đối đáp khó chịu nhất.

G.K. CHESTERTON

ĐÔI TAY QUÁ NHỎ

NGỌC KIM

Hoài dẫn đi,

Bây giờ anh ở đây. Thành phố Phan Rang bức nóng. Nơi mà em gọi là vùng đất cây cần sòl đá, chớ ăn đá và gá ăn muối. Đêm nay ngồi nơi đây, nhìn ra bầu trời, anh nhớ Hoài nhiều. Mỗi sáng, Hoài có còn chạy đơn với mặt trời và không bao giờ thắng cả — dù con đường đến trường hơi cong một tí. Bức thư trước Hoài đã viết : « Bây giờ tại bạn em và cả em nữa không còn vào Sở Thú lên bẻ hoa ép vào vở, mà đi cố học rồi ». Có được thế không hở Hoài ? Buổi sáng, tiễn anh ra phố trường, chác vào lớp Hoài phải nghỉ gút ? Hôm đó, anh đã thức thật sớm. Bầu trời còn đầy sao và ánh trăng vẫn chênh chếch chĩa vào cửa sổ. Những đóa hoa Ngọc Lan ngoài vườn thơm nức mũi. Gió thổi nhẹ nhẹ. Anh bỗng thấy lạnh vô cùng. Không phải từ ngoài ngấm vào mà có lẽ từ trong lòng dâng lên. Ngoài phòng khách, cậu Tư châm nước vào bộ trà mà ngày xưa mẹ rất quý, lý niệm từ thời ông Ngoại, cậu nhâm nhi chén trà buổi sớm và khẽ đọc câu thơ của Nguyễn-công-Trứ :

« Túy tư túy đảo sầu tư sầu »

Anh nghe lòng mình buồn buồn. Tóc cậu đã bạc, mắt cậu đã mờ và răng thì hưa như đã rụng hết. Thế

mà, anh đã làm được gì cho cậu vui ? Hoài cũng đã dậy từ sáng sớm : « không phải lệ thường đâu nhà ! » Hoài đã làm anh cảm động hết sức. Anh nghe nao nao, một chút gì nghẹn ngào. Còn chị Kim và chị Hạnh thì vẫn ngủ say sưa. « Anh biết không, chị Kim cố thức để may quần đùi cho anh đấy » Tương yêu ngộp tràn, vậy lấy anh. Một giây nào đó anh chợt nghĩ có lẽ mình sẽ không đi đâu cả. Nhưng cậu đã đến gần anh từ lúc nào : « Anh ra ngoài ổng bình yên ». Những lời dặn dò, cậu đã nói với anh là nhiều hôm trước. Cậu đã lo lắng cho anh rất nhiều, từ việc nhỏ đến việc lớn. Anh cũng nhớ đến lời anh dặn Hoài ngày hôm qua — cố chăm sóc cậu.

— Thế còn chị Kim, chị Hạnh ?

— Mấy chị có bận phận khác chứ. Em nhớ mua báo cho cậu.

— Vâng, em nhớ.

— Nhớ đánh xi dốt giầy của cậu.

— Vâng, em nhớ.

— Nhớ tắt radio khi cậu ngủ quên. Mai một kẻ thợ đến sửa cánh cửa phòng cậu, kéo chị Kim vào thay nước bình trà, làm cậu giật mình. Đứng mà đá bóng mà quên hết nghe !

— Vâng, em sẽ cố.

Lúc đó, anh thấy Hoài bé nhỏ là thường, cũng như bây giờ anh nhỏ bé trước cậu. Dù cho mình có bao lớn, khi đối diện với cha mẹ, anh cũng cảm thấy cần sự bảo bọc, che chở của cậu. Hoài có thấy thế không?

Chẳng mấy chốc, đã đến giờ anh phải đi. Lần đầu tiên anh xa nhà trong thời gian lâu. Cậu xiết tay anh thật chặt, không rời, như muốn truyền cả những lời thương yêu đến anh. Chị Kim và chị Hạnh cũng đã hức dầy, khẽ đóng đưa mắt buồn. Cậu dặn dò:

— Hoài đưa anh đi cẩn thận.

— Vâng ạ.

— Thôi, Cậu vào nghỉ. Con đi.

Không biết mất anh có cay cay. Trên đường đi, nhìn mắt lúc Hoài, anh nghĩ đến cậu và tiếc cho những ngày vừa qua của mình. Hoài đã dừng nơi đường Phạm-ngũ-Lũu, chỗ xe ca đưa hành khách ra phi trường.

— Anh ạ! Sao con đường quá ngắn.

— Em hãy cố mà chăm học, cho vui lòng cậu.

— Vâng! Anh này, Phan-Rang có gì vui. Anh kể về.

Lúc đó, Hoài mỉm cười lại, cảm bệnh ra, có vẻ cương quyết. Anh không biết Hoài đang nghĩ gì? Mắt Hoài lại đỏ và Hoài vội lơ đãng nhìn ra sân. Trời mưa nhỏ hạt.

— Chắc ông trời khóc cho sự chia ly của anh em mình, anh nhỉ?

Trên xe ca, những giọt nước mắt nào bỗng lăn trên má anh. Thế là anh xa vắng tiếng cười của Hoài, tiếng la hét của chị Kim: « Sao mà ở dơ thế không biết », tiếng gọi ngọt của chị Hạnh: « Hôm nay ăn gì đây Quan, Hoài ». Và nhất là tiếng kể

chuyện của cậu — đều đều — chậm rãi mà cô lỏn Hoài bảo như là tiếng máy in báo, anh ạ! Có xa vắng, mới thấy sự việc xảy ra chung quanh mình trở nên thật thiết. Đã một thời, anh quên lãng, giờ đây cảm thấy tiếc nuối, biết làm gì được bây giờ?

Giờ này, chắc Hoài đã ngủ. Còn cậu có lẽ đang cầm tách trà nóng, nghỉ ngơi, hay ngắm vài câu thơ máng lung. Cuộc đời cậu thì đã vầy. Anh em mình không biết sẽ làm được gì cho cậu vui, cho linh hồn mẹ yên tâm? Cậu và mẹ có anh và Hoài là con trai, bây giờ Hoài ở bên cậu, cố gắng làm cho cậu vui lòng.

Từ ngày chấm dứt quãng đời « sáng vác ô đi tới vác về » và nhất là từ ngày mẹ về cõi hư vô hình như cậu đâm ra thần thờ.

Đôi khi anh thấy giận mình, làm gì được bây giờ?

Dạo này, Hoài có còn đi đá bóng?

Ấy — Coi chừng như hôm nọ — Không thuộc bài, bà giáo bắt ra đường ngoài sân. Một hình phạt mới, anh ạ! Sài Gòn chắc có những cơn mưa đầu mùa. Những trận mưa hồi hủ. Phan Rang thì cũng thế. Tuy vậy lại rất nóng bức, Hoài ạ! Nơi đây, vũ lượng thấp nhất nước — Bão tới, anh hay đi soi cá với mấy anh bạn, sau những ngày dài dạy học mệt nhọc. Nhớ những câu truyện cậu kể khi cậu đi soi téch hồi còn bé. Ôi! Tất cả chỉ còn là kỷ niệm — Trong trí nhớ. — Trong mâm cơm nào, chị Hạnh, chị Kim cũng nhắc đến anh, cả của cũng thế! Mà hầu như lúc nào, cậu cũng nhắc về anh. Anh tiếc sao cánh tay mình quá nhỏ, ôm hết cả linh thương vào lòng, mà vẫn còn thừa thãi...

HẠ NHỚ

SÔI ĐÁ

Về Bình Thuận những ngày trời vào hạ.
Nhớ hàng cây in bóng ngã xuống đường.
Nhớ ngôi trường nhiều cây cổ : « Lý Phương ».
Và nhớ những con đường ra suối vắng.

Về Bình Thuận những ngày cây uơm nắng.
Nhớ ngôi nhà xinh xắn cạnh vườn na.
Nhớ dáng mẹ ngồi hong tóc trước nhà.
Qua song cửa ba nhìn mẹ triu mến.

Về Bình Thuận những ngày thu chưa đến.
Nhớ hàng gòn rủ cành dưới bóng mây.
Dưới tán cây xinh xắn dáng em gầy.
Xa lắm mắt đồng lúa vàng in nắng.

Về Bình Thuận nhớ Lý Phương êm vắng.
Mãi nghiêng sầu chờ tiếng nói ngày thơ.
Trên cỏ cây em bước thật dại khờ.
Xác phượng thắm đẹp màu trên áo trắng.

Về Bình Thuận những ngày trời đổ nắng.
Nhớ con đường ra suối vắng thương yêu.
Nhớ trời cao xanh, đổ những cánh diều.
Thương chân nhỏ lạc loài mùa hạ nắng.

Nhớ thương mỗi giờ cũng thành xa vắng.
Khi áo thu vơi nhẹ nắng hanh vắng.
Khi hạ buồn vơi gót bước lang thang.
Khi áo trắng đẹp trường xưa lối cũ.

SÔI ĐÁ

SỮA BÒ LẮM CHUYỆN

MƯƠNG SAO

Hàng giáo đầu

Thoạt tiên, nghĩa là tự lâu lắm rồi, thì bỏ tèo với các Tuổi Hoa ơ... chỉ có những chàng sữa mẹ. Ở Việt Nam ta thì khỏi phải nói, mặc... mấy ông xừ con trời cãi nhau ồm... ời, nào là « Nhân chi sơ tính bản thiện », nào là « Nhân chi sơ tính bản ác », dân ta cứ việc ngâm nga « Nhân chi sơ, sờ vú mẹ ». Cô cậu Tuổi Hoa ơ ơ nào cũng vậy, a lè, bú mẹ cái đã !

Kịp đến khi văn minh Tây Phương tràn qua thì chúng cũng du nhập vào nước ta thêm chàng sữa bò lắm chuyện ! Mương Sao đây, một tín đồ trung kiên của chủ thuyết « Nhân chi sơ, sờ vú mẹ », trong bài viết dưới đây, xin phép bà con được thẳng tay nốc xo chàng lắm chuyện này. Chắc rằng bà con vì có cảm tình với chủ thuyết trên, vì sữa bò dạo này... ắc mớ, hoặc vì cảm tình riêng với Mương Sao cũng nên, sẽ hoan hỉ mà tiếp và sẵn sàng tha thứ cho cái... quan quá khích của Sao này.

Sữa là gì đã chứ

Tự điển định nghĩa sữa là một chất lỏng sinh ra từ vú các loài cái dùng để nuôi con. Khoa học thì... khoa học hơn, bảo đó là một phẩm vật tiết từ hạch vú của người nữ hoặc do sự vắt từ vú các con vật. Thành phần của sữa đại khái gồm những chất chính như : Protid (đạm chất), Glucid (chất đường), Lipid (chất béo), Muối, Các khí hòa tan, Phân hóa tố, Sinh tố... Thành phần này thay đổi tùy theo nguồn gốc của sữa : sữa mẹ, (tức sữa người) sữa bò, sữa trâu, sữa dê...

Ở đây, Mương Sao chỉ xin đề cập tới hai loại sữa : sữa mẹ và sữa bò mà thôi.

Lactobacilli, mi là ai?

Đó là những tên vi trùng nhưng thay vì hại ta, lại rất có lợi. Trong sữa nguyên chất, bất cứ từ nguồn gốc nào, các tên Lactobacilli này cũng hiện diện cả. Sự hiện diện của chúng gây ra những tác dụng như sau:

— Phân tích đường dễ sinh ra các acid lactic.

— Sinh các yếu tố phát triển dễ giúp trẻ tăng trưởng.

— Sinh các sinh tố B1, B2, B6, B12.

Nếu đưa trẻ sơ sinh bú sữa mẹ, tức là sữa nguyên chất, nó sẽ được hưởng những cái lợi đó bởi tác dụng của các tên vi trùng kia. Nhưng nếu đưa trẻ bú sữa bò, chuyện gì sẽ xảy ra?

Chắc bà con đều rõ, sữa bò thì đựng trong hộp, mà các hộp sữa thì được chế tạo hàng loạt và phải trữ trong một thời gian khá lâu trước khi được tiêu thụ. Do đó, để giữ cho sữa bò không hư, người ta đã thêm vào sữa những chất bảo trì. Những chất này có công dụng sát trùng, trong

lúc sát trùng, chúng sát luôn những tên lactobacilli có lợi! Tức là chúng tiêu diệt mất giá trị dinh dưỡng của sữa rồi còn gì!

Mường Sao vừa nốc-ao chàng sữa bò 1-0 rồi đấy! Bà con chịu chứ!

Có nốc ao thứ nhì

Không những vi trùng Lactobacilli có trong sữa nguyên chất, chúng còn có trong ruột chúng ta nữa. Khi sữa bò vào tới ruột, chất bảo trì lại ra tay một lần nữa khiến các tên vi trùng đang trú ngụ nơi này bị toi mạng. Có rõ là chàng sữa bò vô tích sự chưa?

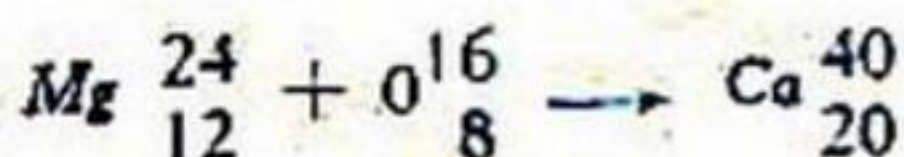
2-0 rồi đó!

Nếu muốn cao lớn như... bò!

Có một câu hỏi như sau: theo sự khảo cứu thì trong thực phẩm thực vật, như rau cỏ chẳng hạn, người ta thấy các chất Mg và K có nhiều hơn các chất Na và Ca. Trái lại, trong các thực phẩm động vật, như thịt, cá, các chất Na và Ca nhiều hơn Mg và K. Câu hỏi được đặt ra: tại sao các chú bò chỉ ăn toàn là cỏ, tức thực phẩm thực vật có nhiều Mg, mà chú ta lại có cái xác to đĩnh dàng, tức bộ xương to, tức cơ thể có nhiều Ca?

Kervran-Ohsawa trong thuyết biến dịch đã giải thích điều này. Ông cho rằng 4 nguyên tố Mg, K, Na, Ca có thể biến dịch (.) lẫn nhau. Giải thích về trường hợp trên như sau: Mg có

trong vỏ của bò ăn, kết hợp với Oxygen bằng cách hai nguyên tố này tự phá vỡ cơ cấu điện tử để phối hợp thành một cơ cấu mới, đó chính là cơ cấu của Ca :

(Mg có 12 điện tử, O có 8 điện tử, của hai chất này phối hợp lại là 20. Biết rằng số 20 chính là số điện tử của chất Ca).

Trở lại vấn đề sữa, như trên đã giải thích sơ qua, cơ thể của các chú bò rất dồi dào lượng Ca nên trong sữa của các... thím, lượng Ca cũng nhiều gấp bội lượng Ca trong sữa mẹ. Đứa trẻ sơ sinh mà cho uống sữa bò, tất nhiên sẽ hấp thụ nhiều Ca, có nhiều Ca trong cơ thể thì bộ xương sẽ phát triển mau và đứa trẻ rất có hy vọng lớn như...bò !

Nhưng chắc là chẳng ai muốn lớn như bò cả, phải không bà con ?
3-0 !

Và nếu muốn...ngu như bò !

Có rất nhiều Ca hơn trong sữa mẹ, nhưng chẳng sữa bò nhà ta lại quá ít nguyên tố P, một nguyên tố rất cần cho sự phát triển não bộ của đứa bé. Như vậy, rõ ràng là đứa trẻ bú sữa bò sẽ có rất nhiều triển vọng trở thành...ngu như bò bởi thiếu P để phát triển trí óc vậy.
4-0 !

Nói xấu mãi, tội nghiệp !

Với 4 cú nọc ao trên, Mương Sao bỗng thấy mình ác độc quá đi bà con ạ. Và vào một phút mà lòng trần như rũ sạch, hồn lảng lảng chìm đắm trong một cõi vô vi, từ bi, bác ái của các tôn giáo (văn chương đấy chứ nhỉ ?). Sao này thấy rất cần phải cho chàng sữa bò một chút cứu vớt danh dự.

Mương Sao viết đây : Tuy đối với các Tuổi Hoa oe oe, sữa bò mất chỗ đứng. Nhưng đối với quý vị Tuổi Hoa nhỏ nhỏ hoặc quý bà con, sữa bò xem thế chứ cũng chưa đến nỗi nào lắm đâu. Này nhé, sau thời gian sơ sinh bú sữa mẹ, phe ta đã có một trí óc khá dĩ khỏi... ngu như bò, nếu lợi dụng sữa bò ở đời có nhiều Ca của nó, phe ta cũng nhiều hy vọng

bồ xương cốt để trở thành cao lớn uy nghi lắm chứ. Lại nữa, hiện nay ta ăn uống quá nhiều thực phẩm độc như thịt, đồ hộp, thực phẩm biến chế, lâu lâu cũng nên xò một lần cho sạch bụng. Mà muốn xò, có một cách hay ho không ngờ : uống sữa bò ! Sở là thế này, chất bảo tri và các pro-
têine lạ của sữa bò khi vào cơ thể ta sẽ khiến ta khó dung nhận, do đó, ta rất dễ bị nhọt bụng và (...chăm
chăm chăm !) Uống sữa bò, vô tình ta đã tẩy các chất dơ trong cơ thể mà không hay đó bà con ạ !

Lời nhắn ngắn

Đó là lời xin lỗi riêng của Mương Sao gửi đến quý vị chủ nhân các hãng sữa bò. Lời ít, ý nhiều, mong quý vị hiểu cho thì vạn hạnh lắm. Đối với bà con nào đọc bài này mà có thân nhân làm ở hãng sữa bò, xin dấu nhem tờ báo. Mương Sao rất đa tạ !

MƯƠNG SAO

(Viết theo tài liệu của 1 người bạn)

NGÂN NGƠ

Sáng nay em đang làm bài
Có con bướm tím chợp chợp trên trăng
và?

Ngân ngơ em mãi miết tiếng
Nên không làm toán có cho

HOÀNG THỊ PHƯƠNG TH

HÈ

Bây giờ là mùa hè.
Nghe rộn rịp tiếng ve.
Ngoài kia hoa phượng nở.
Cánh là thấp ỉe ỉe.

KHÔNG TÊN

Nắng hạ buồn lên qua kẻ tóc
Con đang sầu mất ngóng thơ
Em bỗng thương con sao nh
Em bỗng nhớ cụm mây đơn

CAM 1

● HỒNG HẠNH phụ trách

NGHỊCH !

Em D..., tuy là con trai, nhưng vẫn thường viết thư về chị và tỏ ra rất thích trang của chị em chúng ta. Nhưng hôm qua, chị vừa nhận được thư em, trong đó có một đoạn, chị xin trích ra đây, để làm chủ đề 2, sau chủ đề nói về « truyền thống ăn vật của phe Tóc Dài ».

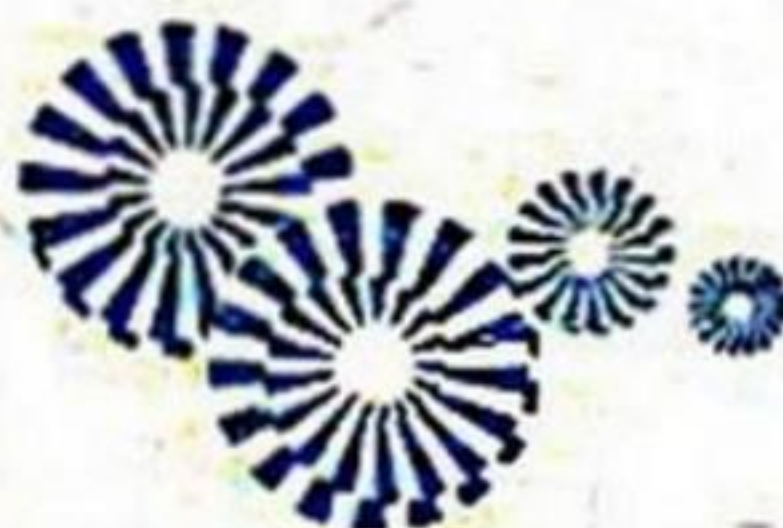
« ... Người ta thường lấy người con gái để làm biểu tượng cho những gì duyên dáng, đảm đảm. Ấy vậy mà chị ơi ! Một số bạn cùng lớp của em lại nghịch kinh khủng, không những các cô phá bạn gái, rồi bạn trai, thậm chí đến những giáo sư, các cô cũng chẳng tha nữa. Em ngán ghê vậy đó. Tuy nhiên em vẫn hy vọng rằng đây chỉ là một thiểu số thôi. Em mong có dịp để kiểm chứng rằng ý tưởng của mình đúng (hà em gái em còn quá nhỏ). Chị nghĩ thế nào hả chị?...

Các em gái nghĩ thế nào ? Hãy viết cho chị và cũng là cho D.. biết cảm tưởng của các em đi. Mến.

NÓI CHUYỆN VỚI ÔNG TÁO

Cũng đã khá lâu, chị em chúng ta không vào bếp, phải không các em ? Vậy hôm nay chị giới thiệu cùng các em món tủ của chị Laty. Hẳn các em không xa lạ gì với người thợ Laty nhưng trong vườn Tóc Dài, Laty không trở lại làm thợ nữa mà lại cùng các em làm món « beefsteak » để mời bố mẹ thưởng thức. Chúc tất cả các em thành công nhé.

HỒNG HẠNH

THỊT BÒ BEEFTECK

Vật liệu :

- 150 gam thịt bò
- 1/4 muỗng café muối
- 1 muỗng rưỡi canh mỡ
- 1 nhúm tiêu

CÁCH LÀM :

Beefteck chiên

1 Xắt thịt bò mỗi miếng dày lối một phân năm hoặc hai phân.

2 Bắc chảo nóng, đổ mỡ vào để mỡ sôi.

3 Cho thịt bò vào, để yên lối 4, 5 phút mới trở qua mặt kia, cũng để yên độ 4, 5 phút (không bao giờ trở đi trở lại)

4 Gấp ra đĩa, rắc muối tiêu đều lên thịt.

Beefteck nướng.

1 Xắt thịt bò lối mỗi miếng độ 1 phân 5 hoặc hai phân.

2 Thoa vôi với dầu hoặc mỡ và bắc lên lửa cho thật nóng.

3 Thoa mỡ đều 2 mặt miếng thịt bò.

4 Nướng thịt trên lửa than đỏ và chỉ trở một lần thôi.

5 Khi thịt chín để ra đĩa rồi rắc muối tiêu lên.

THƯ VỀ EM

— NGỌC THỦY (Saigon) : Hai anh em hồi đã thời không cộng tác cùng T. H. nữa. Các anh, chị chưa có ý định biến T. H. thành tuần báo, nhất là trong hoàn cảnh hiện tại, em hãy vui lòng với tờ báo nguyệt san vậy.

Các bác các chú bên T. N. gửi lời cảm ơn những cảm tình của em dành cho T. N. Ước mong nhiều em khác có được những ý tưởng trong sáng như em Mến.

— NGUYỄN YÊN HÀ (GD) : Đầu trục mà dễ thương thì vẫn vào vườn Tóc Dài được như thường. Tóc em có chút xiu là quá đủ điều kiện rồi em ạ. Mạnh dạn mà mở công vào nhé em gái.

LATY

HỒNG HẠNH

★ DANH NGÔN

● Kẻ trầm ngâm không nói chưa chắc đã là kẻ suy tư. Vì có những chiếc lù khóe kín mà rộng tuếch.

M. BROHAN

● Sự im lặng là yếu tố cấu tạo những công trình to tát.

CARLILE

● Giữ im lặng cho lòng phát biểu.
X.

Ở MỘT NƠI NÀO ĐỂ NHỚ

N. T. NGUYỄN

I ĐƯƠNG XUA LỐI CŨ

Tôi trở lại thị xã với một chút bụi mưa đầu mùa vương trên mái tóc, trên đôi mắt bơ vơ trông tìm. Thị xã đó, quê hương tuổi nhỏ ngu ngơ ngày nào, xứ sở của những kỷ niệm êm ái, ngọt ngào, yêu dấu lửa cay đắng, sầu muộn xót xa, đã tượng hình thành tượng nhớ trong hồn — vòng kỷ niệm theo thời gian đi xa ngút ngàn.

Buổi chiều chiếc xe hơi nhỏ của cậu Hồng Ngự lướt êm trên đường và thị xã. Hôm đó, cậu Ngự mặc một chiếc áo nửa màu xám nhạt trẻ trung khoác ngoài chiếc chemise trắng hiền lành cổ kéo cao, mái tóc mỏng búi rối vờn quanh trán, dáng cậu đứng như một cậu học trò trung học đang băng khuâng trước một cổng trường con gái bởi hồi chờ tiếng trống tan trường. Hình ảnh của một thời thanh bình xa xưa nào, có lẽ là năm cậu mười bảy tuổi. Bây giờ thì cậu già rồi, tôi nhận thấy những nếp nhăn hao gầy hào đậm trên trán, quanh vành môi mím chặt cương nghị và trên đôi mắt vui tươi thừa nào, chỉ còn lại những quầng

thâm mệt mỏi và dấu nhăn nhuc ẩn dưới mi. Bốn, năm năm qua rồi, đời sống, thời gian như dòng nước lũ ào ạt soi mòn phiến đá tâm hồn người thanh niên thín, trơ tráo, lạnh lùng. Cậu Hồng Ngự bây giờ bình lặng quá, thờ ơ quá, an nhiên quá đâu còn thừa say sưa, sôi nổi, bông bột của tuổi thanh niên. Ra đi một lần, trở lại tôi thấy cậu già không ngờ.

Cậu Hồng Ngự đón tôi ở sân phi trường. Tôi nhỏ nheo trong đám hành khách già nua, cảm nín, thừa thốt của chuyến bay muộn buổi chiều. Xong hết nấc thang cuối cùng, đặt chân lên đất cũ, tôi bỗng thấy hồn mình chúng lại muốn khóc, như thể những bồi hồi, nhung nhớ, nao nức, đợi chờ hai tuần liền nấn nỉ ba mẹ bỗng vỡ òa thành nỗi ngậm ngùi, lai láng, mừng vui của một đứa trẻ bị bắt cóc được tha về. Ôi! những Luân, Hạc, Triều bây giờ ra sao? Thành địa chôn vùi thời tươi đẹp nhất của đời ta, xơ xác, tiêu điều, đến mức nào?

Cậu Hồng Ngự vỗ vai tôi:

— Mừng chú nhỏ trở lại. Đất

này vẫn hoài chờ đợi những con chim nhí nhảnh ngày xưa đây...

Tôi cầu mỗi nhin nắng ủa đồ xuống phi trường, chả biết mình buồn hay vui?

— Dạm Thủy không về à?

— Thưa cậu, không. Chị ấy còn phải thi cuối niên

— Còn Cu Linh?

— Thưa cậu, hẳn ốm, ba mẹ cháu không cho đi.

— Ba mẹ cháu, các chú, bác, ông bà mạnh cả chứ?

— Cảm ơn cậu, tất cả vẫn mạnh như thường và vẫn nhắc đến cậu luôn.

Cậu Hồng Ngự vừa hỏi những câu xĩ giao nhằm chán đó ư? Ngày xưa cậu hay ho thế nào; vui vẻ thế nào, cậu đã từng chủ trương bỏ hết những qui tắc xã giao hồi bác — « giữa cậu cháu với nhau, mà còn xã giao thì còn cái thống chế gì nữa Chính nhỉ? — Ôi nhất cậu Ngự chịu cậu Ngự nhất nhà » Mà bây giờ... tôi nhìn cậu và hiểu là cậu đã già rồi, tôi như thêm « mi ngớ ngẩn quá Chính ời! »

Bây giờ xe đang chạy trên đường. Đồng hồ quanh hieu hai bên đường chạy lùi về phía sau lưng cùng lúc với bóng chiều là đã xuống thấp, không dựng tạo cho tôi cảm giác ngược thời gian về quá khứ. Cậu Hồng Ngự đang tỉ mỉ tả ngôi nhà mới hai tầng, ngói đỏ, có hàng rào hoa giấy của cậu mẹ, về mấy đứa nhỏ đã đi học và đứng hàng cao, về đứa ~~em~~ gái xinh đẹp vừa ra đời mấy tháng trước mà cậu mẹ âu yếm đặt tên là Hòa Bình — Mộng Hòa Bình.

Tôi mân mê chiếc Sạc nhỏ trong tay, im lặng nhìn những trại lính lách lẽ với tầng gác vọng canh xếp đầy bao cát và giây kẽm gai giăng buồn hai bên đường đang ngủ yên trong bóng tối xa vời, không biết phải nói gì với một người cha đang khoe con cái mình. Glọng cậu Hồng Ngự trầm trầm ru êm cùng với vận tốc chiếc xe chậm chậm chạy về hướng thị xã. Cậu chép miệng vu vơ:

— Mỗi ngày nào chú mới đứng đến vai cậu. Mà bây giờ trông người lớn hẳn ra, thời gian qua nhanh thật...

Cậu nháy mắt:

— Chứng nào cho cậu uống rượu đây hở, người lớn?

Tôi nguyệt dài:

— Có... tết Congo cậu à! Tôi vội vàng lãng chuyện — cháu lớn thật hả cậu? Biết hạn bé cháu có ai còn nhớ đến cháu không? Cứ tưởng tượng nhie cháu phải nhìn mặt nhau xa lạ mà cháu buồn. Mấy hôm trước có lần đi chợ Saigon gặp cô bạn cũ, chào ba bạn mà cô ấy vẫn làm ngơ. Ôi chao, bây giờ cháu mới tự hỏi tại sao cháu trở về làm gì? Tại sao cháu cứ thích dậm chân lại những lối mòn quá khứ mà không chừng rêu rong đã xóa mất dấu chân xưa rồi.

— Chú nhỏ lãng mạn..

— Cháu cứ sợ con chim nhí nhảnh ngày xưa của cậu sẽ thành chim nhỏ lẽ loi mãi thôi cậu à!

Cậu Hồng Ngự quay lại nhìn sâu vào mắt tôi và tôi tìm thấy trong mắt cậu nụ cười ngày xưa, thời tôi bé bỏng và cậu là người bạn thân thiết cảm thông, người anh

trên mền, bảo học, đã nắm tay tôi cùng đi qua những đoạn đời yêu dấu.

— Đừng bi quan chứ Chinh. Đừng đòi hỏi ở đời sống một cái gì tuyệt đối bởi mình cũng không hoàn toàn mà. Chinh đang lớn nghĩa là Chinh cũng đang thay đổi đừng trách người ta một khi người ta thay đổi chứ, phải không?

Tôi đan những ngón tay chéo lại nhau, nhìn xuống ngón chân mình:

— Vâng, thưa câu.

Gió đem hương đồng nội lồng vào tóc, thoảng mùi Thiên Lý nhỏ tôi như vẫn vơ trong tóc luôn ngày nào quen thuộc quá nhớ đôi mắt của Hạc ướt nỗi buồn hôm tiễn tôi đi Saigon, cái siết tay thân ái của Triều, nụ cười nhún nhủ của cô nhỏ khi nâng cao ly nước trong tay:

— Mi đi học trường khác, mi nhớ kiếm trường nào có xe đậu xanh đậu đỏ, để mỗi khi mi uống và nhớ đến tụi ta hôm nay.

Tôi ngậm chiếc thìa trong môi nhìn những hạt đá nhỏ tan trong

ly nước, bọn chúng mình cũng thế phải không Luân? Rồi mai mỗi mỗi đứa mỗi tan biến đời mình mong hun hút, biết chừng nào hội ngộ? Hôm đó là cuối hạ, Phương hồng rơi đầy trên lối vào trường, cô tiếng hát chia tay từ một lớp học nào trên cao vắng vắng xuống làm tôi suýt bật khóc chỉ thiếu có Luân...

Sao tôi hay nhớ lần thần thổ không biết! Minh Nguyệt có nói một lần xa lắm là vẫn Chinh sao chỉ toàn nhớ nhớ với thương thương, thiết tha hoài niệm với hồn nhiên tưởng nhớ thôi. Có chán lắm không Nguyệt? Nhưng đôi khi đời sống chỉ còn kỷ niệm là đẹp thôi thì sao, và suốt đời tôi chỉ là con bé hay nhớ thương. Tôi không thực tế lắm, ba tôi bảo sau này có lẽ tôi sẽ nghèo xơ xác cho mà coi

Bây giờ lại nhớ đến nhiều tên người..

2 CHÚNG MÌNH.

Chúng tôi có bốn đứa: Luân, Chinh, Hạc và Triều theo thứ tự chiếm bốn hạng đầu lớp. Ngồi

thứ đó cứ như thổ mồi từ khi học tiểu học đến nam đệ tứ và không biết sẽ đến bao giờ nếu tôi không bị bắt buộc rời thị xã và cơn đau không làm Luân bỏ lớp học vĩnh viễn. Nhưng sự ganh đua trong việc học không phải là nguyên nhân để bốn đứa xa lạ với nhau. Hình như giữa chúng tôi đã có một sợi dây vô hình nào âm thầm buộc bốn cô học trò đầu lớp lại gần nhau — ít nhất là suốt thời gian ở thị xã?

Làm sao để nói cho hết kỷ niệm của tháng năm ngày ấy ngọt ngào đó Luân nhỉ?

3 ĐÃ CÓ MỘT LẦN LUÂN VỚI TA...

Luân ngồi trên bậc thềm đá hoa của thư viện, cầm tựa trên đầu gối, bâng quơ nhớ những cọng cỏ non xanh mà mọc dưới chân. Buổi sáng mùa Đông hát hịu lạnh để tôi nghe thêm một chút hương khói lạnh cảm lên nhẹ vào mắt, vào môi cười se sát của Luân. Luân mặc áo len màu tím mơ ngoài áo dài vải trắng, tóc phủ ngang vai, cặp sách màu đen và mang dép tim trông cô bé đơn sơ như một tình khúc nhỏ trong ca dao. Tôi cảm một cánh lá úa vọt dầm sương mai trong tay nhìn hàng lớp học mờ sương xa xa, thời khắc đẹp để qua đề nơi một cái gì... chúng tôi thường có những lúc nhìn nhau không nói năng đó Luân biết không? Chính biết mất Luân màu nâu sẫm, à! như tách cà phê đen bỏ hay uống, cà phê mà Chính chỉ biết ngồi chờ không dám nong bao giờ — có rất nhiều đốm sáng nhỏ như tiếng vỗ tay tan trong lớp học hôm tất niên

và cũng có rất nhiều nước mắt, có rất nhiều nỗi buồn. Chính biết mà Luân hồng khi cô giáo bắt được Luân đang viết thư cho Chính trong giờ học, biết mỗi Luân đó lúc Luân giận hơn cần mỗi làm dáng, biết Luân có hai chiếc răng khềnh «tỉ phú» (lúc có bảo hai răng khềnh là số giàu sang — Mai một Chính nghèo đến mượn tiền Luân cho mượn nhé — Luân sẽ lập một cái nhà băng và cho Chính làm giám đốc — Nỡ Chính không thêm tham nhũng thì sao? Thi...), khi Luân bối rối mỉm cười — khi Luân đứng cúi là Thiên Lý nói chuyện qua rào gỗ với Chính. Biết hai tay Luân có những móng đồng hồng chạm chỉ thêu từng mũi chỉ lam trên chiếc khăn tay trắng, khi Luân chăm chú tô đậm nét Lan mềm mại trong giờ khảo họa. Biết hai bàn chân Luân xinh xắn — hôm mừng Ba Tết, Luân mang bài nhưng đồ đứng trên bậc thềm hái trộm một quả Quất chín mọng rồi che miệng cười tươi — lúc Luân đi bộ trong sân trường bỗng nhiên quai guốc đứt và hai đứa loay hoay sửa mồi, «con gái chỉ mà đoảng vớ để sợ, chớ coi chừng guốc dép chi hết» Luân nhăn nhó gượng cười — Bây giờ và mãi về sau, Chính vẫn còn nhớ rất rõ từng nụ cười của Luân — Năm mười lăm tuổi, biết Luân rất thông minh nên luôn luôn đứng đầu lớp, nên đa mang nhiều nỗi buồn trước tuổi và Chính cứ phải van xin Luân đừng buồn — đứng mỉm cười một cách khó khăn — và đứng bước vội bởi sân trường ấu thời, đồng cỏ nên thiếu quá hẹp để đi nhanh. Biết Luân hay ồm ồm khi Luân co ro trong áo len

sự sùi nhầy mũi sáng mùa Đông
« Mỗi lần Luân đau, Luân biết
Chính nhớ Luân nhiều lắm, Luân
nhảy mũi hoài à ! » và khi bắt gặp
trong ngăn kéo Luân những lọ
thuốc xa lạ nào.

Luân rất thương, bởi có Luân
nên Chính hiểu thêm ý vị của đời
học trò. Sau này, tôi yêu những
chuyện tình dễ thương ẩn dưới
bóng là trường trung học bởi ở
một xó xỉnh khiêm nhường cũ kỹ
nào đó trong lịch sử những ngôi
trường đã có đáng tôi và Luân
tay trong tay, lọt giữa hai hàng
cây lá đan nhau đi vào tình ca
ngân đời.

— Luân ơi ! Luân biết màu tím
là chi không ?

— Không !

— Tình yêu chung thủy, nhớ
thương tha thiết, màu sương
phụ ..

— Ơ ! Luân biết màu tím là
màu « cóc chết », chắc Chính
chưa nghe màu này, phải không ?

— Ơ... màu gì mà « cóc chết »
nghe dễ sợ...

Luân tình nghịch :

— Thi con cóc khi chết chẳng
màu tím thì màu chi ?

Em trả đũa :

— Vậy bây giờ Luân chắc trông
giống cóc chết lắm không hà ?

— Ủ, sợ không ?

Em quàng tay qua vai Luân :

— Không !

— Chứ Chính sợ cái gì ?

— Chính... sợ nhất là con gián,
nhì là thuốc Bắc eo ơi ! đáng dễ
sợ, ba là... sợ Luân khóc.

— Ghê làm như Luân là ma
Nhè không bằng.

Luân lắc lắc đầu, mái tóc hờn
nhiên tung tăng trên vai rủ rề nổi
buồn nhẹ nhàng lên vào đầu đồ
trong trí nhớ của tôi. Có một lần
Luân nói — một lần mà bây giờ
tưởng như đã thiên thu :

— Luân, giả bộ chết trước để
thấy ~~Luân~~ ^{Chính} khóc nhè !

— Chết mà giả bộ được !

— Ơ... thi chết thực đi.

— Chính cũng xin chết trước để
thấy Luân khóc.

— Chính sống lâu lắm.

— Ai nói vậy bạn ?

— Thi Luân nói, được không ?

Mười lăm tuổi ít ai nghĩ đến sự
chết. Tôi cũng thế, hai đứa triển
miễn trong mùa Xuân của tuổi,
như lúc này : ngồi nhõ nhoi bên
nhau — Sân trường mệnh mỏng
gió lùa, hàng cây lá xanh trên cao
bao dung nhìn xuống. Luân ngất
một cọng cỏ May, nhìn trời hát
nhỏ : Đồng cỏ như bàn tay trời
như mắt say ta ngó nhau ơ
còn biết nói gì, hai đứa ngồi đó

nghư hai hòn bi. Có cảnh hoa đẹp anh hái cho em, em không thèm nhận anh chết cho xem rồi anh sẽ khóc lền miên suốt ngày...»

Hai đũa ngồi đó như hai hòn bi.

Bây giờ, tôi vẫn hình dung được hai hòn bi xinh xắn ngồi sát bên nhau trên thềm thư viện — nhưng ở nhiều nấc cao thần thánh hơn và lấp lánh trong suốt như pha lê —

Tất cả chỉ còn là kỷ niệm...

Tôi và Luân thường đi nhà nguyện chiều thứ bảy — Luân có đạo còn tôi thì không — con đường thăm kín qua Tu Viện có các Sơ áo đen, da trắng đẹp như thiên thần. Tôi nhớ một cây liễu nhỏ rù là trước cửa nhà nguyện, Luân đứng sau bức màn lễ mỏng cười, nụ cười bị cắt thành nhiều mảnh thấp thoáng. Bây giờ cây liễu chết lâu rồi — khi thuốc khai quang tại qua thị xã — thân gãy làm phần bốn cho con đường cỏ mọc. Luân yên lặng chấp tay nguyện cầu, tôi len lén nhìn sang cô bạn nhỏ, tương tượng đèn một Thiên thần với chiếc vương miện bạc và đôi cánh trắng rực rỡ — như hôm Luân được làm Thiên thần mặc áo xanh ngồi trên kiệu hoa ngày Giáng sinh —

— Luân ơi!

— Gì cơ?

— Cái ông thánh cầm chiếc chìa khóa bạc là ông gì vậy?

— Ông Phê Rô giữ cửa thiên đàng đó.

— Luân quen ông ấy không?

Luân quay lại, mắt mở tròn ngày thơ:

— Chính nói chuyện lần đầu là, làm sao Luân quen với các thánh được hở?

— Tại Luân là một Thiên Thần.

— Eo ơi! Bạn cũng ghê quá hở?

— Ghê sao?

— Bạn tán gẫu lắm, Chính ạ.

— Ghê!

Tôi le lưỡi, Luân cũng le lưỡi rồi cô bé làm mặt nghiêm ngay:

— Suy! Đừng nói chuyện trong nhà nguyện, Chúa phạt.

Hai đũa bắt chước nhau im lặng — ánh đèn rơi xuống linh hồn ngày thơ — tay chấp mồm mỉm lặng lẽ nguyện cầu.

Tôi nguyện nhiều mà Chúa chẳng cho được bao nhiêu.

Sau khi rời thị xã về Saigon tôi ít đi nhà thờ dần, Saigon không có nhà nguyện nhỏ như thị xã và bây giờ tôi không còn nhớ được hết những trang kinh thánh nữa.

(còn 1 kỳ nữa)

N.T. NGUYỄN

Vườn thơ tuổi hoa

NGUYỄN LY phụ trách

GIẶN HỜN

Song song hàng cây mội
Muôn lá cùng nhau chào
Em giận hờn quát mắng
Im đi để ngả nào
Lũ chim cười chế diễu
Vui lì không được sao?

BÔNG DUNG

Ơi lũ chim buồn chi không chim
Sao mầy hôm nay bông im lìm
Ta muốn nghe bài ca ríu rít
Tung bừng giữa buổi nắng trưa êm

THƠ NGÀY

Đàn em ngoan ngoan giữn vui vầy
Hồn như trang giấy trắng thơ ngây
Mắt chưa vương khói sầu lo lắng
Tay còn căng quít chút mực đầy

TRẦN THỊ THU

EM DẬY SỚM

Em dậy sớm để chờ nghe chim hát
Nhìn mặt trời đỏ chói ở phương
đông
Đón nắng mai hôn má thắm thêm
hồng
Và đợi gió mơ màng ru tóc cổ
Em dậy sớm vâng trời xanh chưa tỏ
Sương mờ còn giăng mờ những
hàng cây
Bên ở ruộng cừu sỏ đứng gọi ngáy
Xin ánh sáng về xua ngay bóng tối
Em dậy sớm cho niềm vui tiếp nối
Sau đêm buồn hơen ở nửa không
gian
Vững ở lên giải những tuyện to
vàng
Cho biển mắt bao la màu biêng biếc
Em dậy sớm và rất nhanh từ biệt
Giấc mơ buồn trên gối mộng đêm
qua
Sẽ vui mừng khi chửa các lên hoa
Hương rất lạ trước nhà nghe thoang
thoảng
Em dậy sớm nên loài sao vẫn sáng
Ánh trăng còn rất nhỏ cuối đời xa
Và con tàu say ngủ trước sân ga
Trong thành phố chưa ai đã thức
giấc...

NGUYỄN VĂN THIÊN

CHỢT HAY

Nghe như hóm rêu
Còn có gió xuân
Trên cây thì thào
Cùng đàn bầy khướu

Hôm nay ngồi lại
Một chút nhớ thương
Ve kêu buồn đại
Bao xiết vấn vương

Tay tê hồn lạnh
Một kiếp trôi xa
Khi mai mưa lạnh
Còn ai với ta

Xin cho tuổi hờn
Rời sẽ chóng qua
Như mưa mùa hạ
Mặc dầu bước chân

NGŨNG TRỜI (RM)

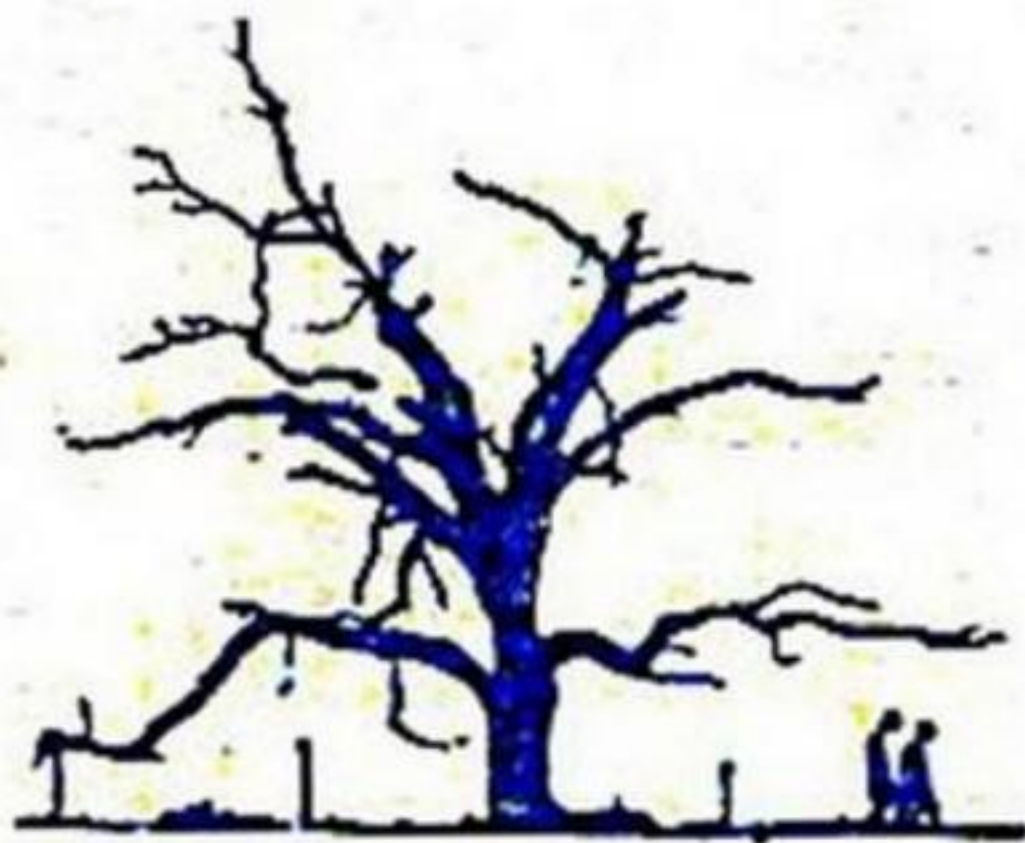
BƯỞM HẠ

Em cười có chiếc răng xinh ghê
Làm anh nhìn hoài và phát mê
Này cô bé như đang ăn kẹo
Nữ có sún, thì bạn bè chê ..

Cô bé có hai hàng mi thật cong
Hôm chủ nhật, lại mặc áo hồng
Bên cửa sổ soi gương làm dáng
Ngoài cổng anh chờ, có biết không ?

Sân nhà em trải toàn sỏi trắng
Ngàn lá hoa xoà động trên cành
Nắng chưa lên cho hồn anh rung
động
Nữ Bướm hạ về kho một mùa
động...

THANH MINH

HÃY NGỦ ĐI EM

Trời đổ mưa rồi em thấy không ?
Lấy giỏ rồi đi bắt cá đồng
Đem về anh nấu canh bầu bí
Để ngoại có ăn thấy mát lòng

Trời đổ mưa huyên trên bến sông
Mây xám giăng giăng khắp cánh
đồng

Áo rách em nằm co ro ngủ
Anh đốt rơm khô cũ lạnh lòng

Trời đổ mưa buồn bên mái tranh
Mưa ướt đất quê đất thơm lành
Rồi mai anh cấy trọt đồng lúa
Em cười sao rồi rặng núi xanh

Trời đổ mưa rồi em ngủ đi
Ngủ quên mơ giấc mộng xuân thì
Lam lũ, ngoại ngồi trong quán vắng
Giàn nan anh cấy lúc mưa về

Hãy ngủ và mơ mộng nghe em
Khóc làm chi chỉ khổ lòng thêm
Hãy ước cho đời thêm tươi sáng
Cho ngoại, cháu mình vui giấc êm

TRẦN THỊ PHƯƠNG LAN
(nhóm bút Hoa Nắng)

HỆ NUÔI TIẾC

Phượng vĩ hoa thắm một màu,
Còn ta mang nặng một sầu trong
tim

Mùa hè cất bước đi tìm,
Bông hình, kỷ niệm êm đềm ngỏ
xưa

Tìm theo muốn lớp mầy đưa,
Chôn vùi kỷ niệm ta chưa tuyệt vời
Đưa tay vớt lại ngày thơ.

Rồi nghe nổi tiếng dăng bờ mi cay
Gió mang hoa phượng lìa cây
Đi mang ta biệt tháng ngày học
sinh.

NGUYỄN ĐÌNH DIỄN

NÂNG VẾ

Nắng về trên tóc mong manh
Nắng về trên áo thien thanh ngày
nào

Nắng về đơn gò lao xao
Nắng về trong mắt ngọt ngào trăm hương

Nắng về ngát một trời thương
Nắng về hong lá trên đường em đi

Nâng vế lướt nhẹ trên mi

Nâng về âm ăp bờ mi em đất

Nàng về theo vớt u hoạt

Năng về thương nhớ mặt nai này
tròn

Nâng vờ thương má em hồng

Nắng về mùa như bình hồng trời
nhanh

• HOÀI LINH - LN.H.P.

CON BƯỚM TRẮNG

Chờ chờ trong nắng
 Cánh bướm thật trắng
 Đập nhẹ lên hoa
 Ô kia ! Bướm trắng
 Hôm nay buổi sáng
 Trong vườn đang nắng
 Nhưng con bướm trắng
 Sao lại vắng ?
 Con bướm trắng !
 Đi rồi chăng ?

Cho những ngày đầu lập Tết
làm thơ

VỎ SÒ
(Già lal)

NẮNG, NGÀY XƯA

Nắng ngày xưa không buồn
vương áo lụa
Cánh chim ngà quên giọng hát
sao mê
Gửi lại người những vần thơ
sầu rưng
Sàn bóng khuôn mặt ấy đã quên
về

HOÀNG THỊ PHƯƠNG THÚY

LA TY

THOÁNG BUỒN

Như cây thay trái sau vườn
Như mình bỏ lại sân trường quanh hia
Nỗi buồn ba tháng chất chiu
Cũng vừa trở lại trong chiều nhớ mong

XIN CHO EM

Vội em mắt nháy một cười
Tôi say sưa ngắm bụng lơ lửng trôi
Biết em còn chút mới xịn
Tôi về ở bình minh chờ đợi
Mỗi khi không thấy em cười
Là như mất một thời lâu thơ

LÊ THÁI SƠN

TỪ TRONG NÓI NHỚ

Tháng hạ ngày buồn.
Nắng vàng u ám lên nỗi nhớ.
Giếng mắt nai sâu tư bề ngữ.
Hồn vẫn vương bao kỷ niệm hồng.
Tag đơn buồn năm ngón băng kuáng.
Lấp xác bướm vào trang lưu bút.
Nghe vẫn thấy còn thơm mùi mực.
Bao ước mơ lịm chết tự thuở nào.

Thương mến biết bao.
Tình thủy nghĩa bạn.

Sân trường cũ ngập màn áo trắng.
Rạng rỡ đài hoa trên tuổi tóc buông dài.
Vành mới chợt hồng trong buổi ban mai.
Tuổi mười sáu đang sâu lên khóe mắt.
Lối cũ lên trường bước chim ngừng ngợp.
Giỏ lạc loài, hoa lá xôn xao.

Ngày mới vừa lên.

Chim riu rít đón chào.

Lời thầy giảng ngọt ngào êm ả quá.

Trong như tơ trời mùa hạ.

Trắng như lúa tuổi hồn nhiên.

Hàng gạo sân trường bóng đổ chiều nghiêng.

Hoa đỏ điểm lốm màu xanh sắc lá.

Lim trong tiếng ve khua rộn rã.

Gọi tên nhau khi nở, khi chừ.

Từ buổi lạ từ.

Anh vẫy tay chào kỷ niệm.

Đồng cỏ hồn nhiên vẫn còn nhiều lưu luyến.

Tuổi học trở giờ ngủ giấc an lành.

Hoang vắng ngôi trường trong nắng buồn lênh.

Xin ký ức một lần nghe tiếng guốc.

Nuối tiếc bao nhiêu ngày vui thuở trước.

Ngàn ngư lòng thương những bước qua mau.

Tuổi ngây thơ đánh mất lúc nào.

Anh mất, một cười gọi bao nhưng nhớ.

Dáng em gầy.

Đường xưa nắng đỏ.

Mộng ước ngày xanh, đơm trái ngọt ngào.

Chuỗi ngày thân thiện vút chập cánh bay cao.

Bình nguyên tuổi ngọc bây giờ xin từ giả.

Tay trắng vào đời với bao bỡ ngỡ.

Ưa tư chất chững phôi nẩy muện dáng cao.

Ngõ linh hồn in dấu xanh xao.

Thầy xưa bạn cũ làm sao tìm gặp lại...

...Anh bây giờ làm cánh chim hồ hải.

Năm tháng miệt mài trên bước rudi đông.

Dĩ vãng thơ ngây như ánh máy hồng.

Ôm tuổi nhớ ngắm người luyến tiếc.

Ve vẫn lã bài ca ly biệt.

Trên bước tha hương, nghe xót xa lòng.

Ồ hoài kỷ niệm say hương.

Lặng trong nỗi nhớ mãi trường thân yêu.

Giờ đây mới thấy thương nhiều...

LÊ-THÁI-SƠN

(Khởi đầu từ đó)

ĐÔI GIẤY CỦ

KIM VŨ

Lời đôi giấy trong găm tử ra, tôi ái ngại không nở xỏ vào nữa. Khiếp, giấy chỉ mà cười toe toét như cái miệng cá sấu thế này, đi vào lần nữa chắc thế nào cũng phải nghe tui bạn thuyết trình về cái tính... kẹo mà chúng đã chụp cho tôi từ khi mới bước chân vào lớp III này. Oan cho tôi lắm vậy đó các bạn à! Nào mình có hề mang cái tính kẹo đáng kẹo ngọt ấy đâu, ấy là vì do hoàn cảnh gia đình mình đầy chữ. Chắc các bạn cũng muốn biết xem hoàn cảnh ra thế nào và làm sao nhỉ? Thế tôi kể sơ sơ cho các bạn nghe chơi nhé.

Gia đình tôi theo chế độ « nhà binh chế », và « quân số » gia đình tôi lập thành vừa đúng một tiểu đội. Tiểu đội trưởng là ba tôi, dĩ nhiên mà tôi là đội phó và đảm bnh sĩ còn lại là chín nhóc anh em chúng tôi. Với cái chính sách song hành, kiệm ước, phân xuất quân binh v.v... hiện nay chắc các bạn cũng hiểu rằng lo mà « phụng dưỡng » chín đứa con vàng phá phách nghịch ngợm như chúng tôi cũng là khó khăn lắm rồi, còn nói chi đến ăn chơi mặc sang ăn sướng nữa. Tôi là con cả nên hơi... có uy quyền trong gia đình. Nhưng kiếp làm anh cả khổ sở ghê lắm

các bạn ơi. Cứ như gia đình người ta thì : « các em làm lưng anh cả ngồi chơi », đang này các em tôi thì lại ngang nhiên ngồi chơi sơi quà cho anh cả làm lưng. Muốn có vài giờ rảnh rỗi để giải một bài toán hóc búa của Nguyễn văn Phú hoặc nuốt dăm câu sử địa của Lê kim Ngân thì phải có « hông puộc bo » mới sai nổi chúng nó vài việc lật vạt. Giả sử chỉ khổ sở vì cái chuyện làm lưng ấy không thì không kể xú gì, đang này cũng vì cái chức anh cả cao trọng mà tôi là kẻ chịu thiệt nhất trong vấn đề chúng diện. Tư bản cần thiết mà tôi chúng diện trên người khi đi học chỉ gồm một chiếc áo sơ mi màu « thanh thiên » đã ngả sang một màu không tên và không có trong tự điển Hán Việt; còn quần thì đã trải qua rất nhiều từ mùa, thêm thêm vài nét chấm phá của dăm ba chú chuột gián nên xem khá khá ngoạn mục; còn đôi giấy, thì các bạn cũng đã biết ở trên rồi, nó luôn chia « véc bô » rìe trông đến vô duyên, giả tôi có một đôi khá hơn thì chắc tôi đã cho nó đi châu ông Quan Công hay Thổ Địa từ lâu rồi. Rồi ngày ngày tôi cỡi trên một chiếc xe Mobylett đời Hitler tróc sơn bóng nhoáng để tôi trường.

Còn các em tôi thì được ba tôi lo

cho rất chu đáo, không đưa nào
lại khổ sở như cậu anh cả của
nùng nó cả. Thịnh thoảng đi học
về, các em tôi chạy ra khoe:

— Anh Thanh nè! Ba mới mua
cho em đôi giày cao gót để mặc với
mình áo dài nè!

Hay là:

— Ba mới mua cho em thêm đôi
quốc nè le không!

Hoặc:

— Anh xem cái mũ có xôm không,
ba bảo mua cho em để đi học đội
cho khỏi cháy nắng đó.

Nghe các em tôi kể lẽ, tôi âm ừ
cho lấy lệ rồi vào nhà trong mà
trong lòng nghe một nỗi buồn rất
ư... là là xâm chiếm con tim đau
khô. Vất cặp vào ngăn, tôi úp mặt
quống giường mà buồn 5 phút cho
cái số phận hẩm hiu của tôi. Bằng
giờ này, các bạn cùng lớp với tôi
đang ngồi trên những chiếc Honda,
Suzuki, Bidelton mới toanh là lướt
trên những con đường phố Saigon
náo nhiệt, còn tôi thì chả được
bằng với 1/10 của chúng nó.

Đang thiu thiu buồn vì nhân tình
thế sự thì có tiếng cửa xích mở rồi
má tôi bước vào phòng ngủ tôi.
Chắc đã đoán được tâm trạng nào
nè của tôi nên bà tìm lời an ủi.

— Thôi con ạ! Anh cả thì phải
lết hy sinh cho em nó sung sướng
bử, mình ăn mặc tiết kiệm thì em
nó mới được nhờ con ạ!

Hừm! Lại « anh cả » với anh kiể,
bực quá tôi bèn tuôn ra:

— Sao lúc nào mà cũng đem cái
chữ anh cả ra nói chuyện với con
vậy, làm việc gì cũng có anh cả, thế
mà anh cả chả ai thêm lo cho, đến
quần áo cũng chả thêm may cho
đến nửa cái, toàn mua không à!

Mặc dăm bữa nó sờ nách, sờ tay,
sờ đũng tùm lùm làm con xấu hổ
với bạn bè quá xá. Bộ cả Saigon
toàn quần áo bán không hay sao
mà má tra mua vậy? Được rồi, kỳ
này con sẽ thi trượt cho má xem,
thi trượt đi lính luôn để má rảnh
tay mà lo cho các em, các quý tử má

Tôi tưởng nghe xong má tôi sẽ
đáp bần, sẽ chỉ vào mặt tôi mà
chửi rủa. Nhưng ơ sao kia! Má tôi
lại xem ra sợ hãi vậy, à! Bà nghe
minh đe thì hồng nên sợ đấy mà.
Cái gì chứ cứ đem thi hồng ra mà
đọa má tôi thì thế nào xin gì cũng
được đấy. Quả nhiên má tôi xuống
nước ngay:

— Ấy! Má nói thế chứ con cả mà
không chăm sóc thì còn chăm sóc
cho ai. Nè má biểu con nghe. Ráng
học hành đi cho đang hoàng, má
không bắt làm việc nữa đâu. Thế
rồi vài hôm nữa hót hội xong má
dẫn đi may một bộ quần áo thật
đang hoàng, còn giấy thi chừng nào
thi đỗ má sẽ thưởng cho. Cứ yên
trí mà học đi, má xuống bắt các em
nó làm việc thay cho.

Nói xong má tôi vội vã ra ngay như sợ tôi cứ kháng kháng đòi thi trượt mà yêu sách thêm thì nguy to. Tôi bàng hoàng, không ngờ cái ngón đòn mìnch nó lợi hại đến thế. Hứng thú, tôi bèn đánh một giấc cho đến giờ cơm tối mới dậy. Nhìn các em tôi, xem mặt đứa nào cũng tức tôi lắm. Tôi nín cười bảo chúng:

— Cho các em sướng nhé, ai bảo lúc trước chơi cho đủ vào. Bây giờ anh là vua rồi, các em chịu khó làm đùm anh đùm tuần nghe, chừng nào thi xong anh xuống giúp!

Bữa cơm tối hôm đó đối với tôi thực là trọng đại, vì lần đầu tiên tôi đã giúp các em tôi biết làm lụng (!) và lần đầu tiên tôi được xem là một yếu nhân trong căn nhà này. Từ trước tới nay tôi chưa từng bao giờ ăn ngon và ăn nhiều như bữa hôm đó.

DÙNG chiếc Mobyliet ở sân trường xong, tôi đưa tay phất ít bụi bám trên chiếc áo tétơrông mới toanh mà tôi vừa lấy ở tiệm may về vừa rồi. Ủi chà chà! Mùi áo mới sao mà nó thơm tho làm vậy. Nhìn xuống chiếc quần, tôi rất mãn nguyện với vài quần mà tôi hằng mơ ước lâu nay, lại đúng một nửa chữ! Con mắt tôi quan sát lần xuống đầu gối và đúng ngay phải chiếc giày. Trời! Đôi giày! Chính mấy hời đôi giày, mấy lăm cho bộ quần áo mới đờ luych của tao giảm đi mất 2/3 giá trị. Thôi được, về nhà với chiến thuật cũ chắc thế nào tôi cũng đòi được... đôi giày tức khắc. Nhìn đồng hồ: 2 giờ 10 phút. Thôi chết, trễ 10 phút rồi.

Vừa vào lớp, giáo sư Anh văn đã réo đúng tên tôi lên trả tiếng mô:

— Em Thanh đâu?... Ủa giờ mới đến à cậu, trễ đến cả 10 phút. Sao thế?

— Dạ... dạ..

— Dạ cái gì, tại sao?

— Dạ, cái xe mobylit của em... trục trặc kỹ thuật.

Cả lớp cười ầm. Tôi về chỗ cất cặp rồi định lên bảng.

— Thôi cho em ngồi xuống, sửa soạn rồi tôi gọi sau.

Sướng quá tôi bèn cất tiếng cảm ơn thầy bằng một câu đặc ăng lè:

— Thanh kiu.

Bỗng có tiếng nhại lại, nhưng chữ kiu được cố ý kéo dài thành chữ kẹo.

Thế là cả lớp lại nhộn lên làm giáo sư phải gắt gỏng lên mới hết.

« À thì ra thằng Hân, nó vừa là chủ nhân của câu ca giọng cổ vừa rồi đây mà, đừng hòng chọc anh mày, ta sắp nên quyền quý như mày rồi đây cưng ă, đừng có mà làm tàng ». Tôi nhủ thầm.

« Reog... reog » Hồi chuông điện vang lên báo hiệu giờ tan học. Tôi vội lên xe về nhà, vừa đi vừa thảo ra một cuộc tổng tiền, ý quên... tổng giấy mới đúng chứ nhỉ. Về đến nhà tôi vào đề ngay:

— Má à! Đôi giấy đóng chỉ tốn cỡ 4, 5 ghim là cùng mà má cũng tiếc con. Có áo quần mới thì phải có giấy nữa thì xem mới được chứ, má chiều con rồi con sẽ thi đỗ cao cho má thích.

Má tôi suy nghĩ lung lăm. Có lẽ thấy khó giải quyết nên bà lên nhà đề bàn chuyện với ba tôi. Tôi lên

và núp rình nghe câu chuyện giữa hai người.

Bỗng tôi nghe tiếng đập bàn ghế thình thịch rồi:

— Cái thằng này thiệt là quá quắt lắm rồi, hể được voi là đòi tiên.

.....

— Nó bảo nó muốn thi trượt à! Ừ, cho nó đi lính luôn, chết xó nào mặc cha nó .. Được, bà cứ để nó cho tôi.

Nghe đến đây tôi run bắn bật. Thôi, bỏ bom rồi, phen này chắc nguy to chứ chả chơi đâu. Trong nhà, tôi sợ nhất ba tôi. Ông ít nói, nhưng mỗi khi giận lên thì... sát cũng phải chảy cơ mà! Thế rồi, tôi được nghe một bài giảng khá dài về công ơn cha mẹ, về nghĩa vụ làm anh cả (!) về thi cử, và cuối cùng chắc cũng đã người giận nên ông mới bảo tôi:

— Thôi cố học đi con ạ! Bây giờ con đeo đôi chuông bạn thì sự học hỏng hết. Thi đỗ cao rồi ba sẽ kiếm cho chiếc xe mới đi học nhé!

Ừ giới ơi! Nó mát ruột làm sao. Câu nói như một liều thuốc an thần làm tôi sống đến ngày ngày, tưởng chừng như có ngay chiếc xe đẹp ở trong tầm tay rồi.

THẮM thoát ngày thi đã đến. Tôi dậy thật sớm để ôn bài đi thi. Ngày thi toán của tôi thật là hồi hộp. Lúc cầm đề thi trong tay, tôi run lên vì sợ, sợ vì bài toán khó quá, và tôi có thể bị vì ra về phần chuyển động thẳng ở cuối sách mà phần này thì tôi lại ít để ý đến. Tuy nhiên hình ảnh chiếc xe đã kích thích tôi nhớ được mấy phương trình chuyển động nên

bài toán cũng rất ư là khả quan. Mấy môn thi còn lại cũng được tôi giải quyết cách nhanh chóng. Đợi tôi bắt đầu bằng một kỳ thi tốt đẹp như thế đó. Số tôi chắc là số có xe đi học nên bài thi dù khó mấy vẫn làm được.

Tiếp theo sau những ngày thi là những tuần chờ kết quả đại đẳng đẳng. Nhưng rồi ngày treo bảng cũng đã đến. Sáng tinh sương tôi dậy sớm lấy xe đi xem kết quả. Đến nơi cũng cỡ 8g 50, sân trường đông chật những học sinh nam nữ cùng một tâm trạng như tôi. Họ đến đây để có kẻ sẽ đem về một tin vui, đôi khi một tin buồn cho gia đình. Tin vui hoặc tin buồn đó sẽ cho họ một phần thưởng xứng đáng: hoặc được quà, được nghỉ mát xa, hoặc bị chửi rủa và sẽ ở lại lớp cũ thêm một lần nữa và sẽ vĩnh dự khi khoe với chúng bạn rằng mình đã từng một lần đang dở!

Đem tài nghệ bình sinh ra để tìm một chỗ thuận tiện gần bảng tôi đã bị bao cô nữ sinh sĩ và. Nhưng kệ, miễn sao tìm được chỗ là được. Đứng trước bảng tôi vẫn chưa dám xem ngay vì quá ư là hồi hộp. Nao, bây giờ sẽ xem từ

dưới lên hay từ trên xuống? Thôi, dưới lên đi. Nào mở mắt ra và định thần nhìn kỹ. Ừ chà chà, hạng thứ sáu mà đóng thế này, khéo mình ở đám này thì xí hổ lắm, mình vẫn mang danh xuất sắc nhất lớp cơ mà. Hết thứ, tôi thử phèo và sang đến bình thứ, cũng chẳng thấy. Sang đến bình, tôi bắt đầu lo sợ nhờ ra nó siêu ưu (ngoại hạng) thì hỏng hết. Đọc hết bình, mở hời tôi đổ ra như tắm vì vẫn chưa thấy lần đầu. Vừa đọc sang đến ưu thì... ờ kia! Thật hay mộng đấy! Tôi đưa tay vào sờ sờ một cái thật mạnh và thấy đau đau. Thôi đúng thật rồi. VÕ KIM THANH số báo danh 520, rõ ràng hết sức không sai lý nào. Thế rồi tôi lui nhanh ra ngoài ngồi xả hơi chờ về nhà không nhờ đi đường cảm lạnh thì hỏng hết. Nhìn bao quát sân trường, tôi thấy nhiều cảnh rất lạ là... tình cảm xã hội. Những chị mà lúc này rất hơn hờ, cả mấy cô xi rủa tôi ban này cũng đang sụt sùi khóc, không biết vì cảm động khi thấy mình có tên hay vì thiếu tên? Chắc có lẽ vì thiếu tên thì đúng hơn. Thời giai đoạn nguy nan đã qua, bây giờ người chiến sĩ oai hùng mang theo chiến thắng vẻ vang về... lãnh quê.

Về đến công, một khối màu đen huyền ở trong nhà đập vào mắt tôi: à thì ra một chiếc Honda mới toanh, có lẽ của một người bạn ba tôi đến chơi. Mở công vào, kẻ đầu tiên chạy ra mừng tôi là chú chó kiki. Chú chồm lên và đưa nguyên 2 bàn chân đẩy bôn chồm lên áo tôi. Thôi chết rồi lần hết cái áo trắng tinh. Tuy nhiên tôi

(xem tiếp trang 56)

DACRON, nylon, formica, bấy nhiêu tên đã dẫn đã rồi nên quen thuộc với chúng ta. Những tên gọi ấy và nhiều tên khác nữa ít nghe nói hơn, liên hệ đến một loại vật liệu mới "rất đa dụng" gọi là chất nhựa dẻo plastic.

Có thể nói thành công khả quan nhất của kỹ nghệ hóa học hiện đại là sự khám phá chất nhựa dẻo. Con người đã dùng nó để làm đồ chơi, vở, quần áo, bát đĩa, keo dán, sơn xe hơi, một số bộ phận của hỏa tiễn v.v...

Kỹ nghệ mới mẻ này phát sinh từ ngành hóa học cổ điển. Nhìn lại lịch sử hóa học, kỹ nghệ hóa phẩm chính là nguồn sản xuất nhiều vật liệu quan trọng. Khởi đầu thời đại kỹ nghệ, một xưởng hóa phẩm sản xuất phenol chưa dùng đến thuốc da, acid trong ngành dệt, hay potassium dùng trong kỹ nghệ xà bông và lave.

Vào năm 1908, Leo Baekeland đã khám phá vật liệu hoàn toàn mới mẻ được đặt tên là bakelite. Nhưng phải một thời gian lâu sau, từ khám phá trong phòng thí nghiệm, chất bakelite mới được sản xuất thực dụng.

Đề đạt đến chất nhựa dẻo kỳ diệu như ngày nay, các nhà bác học đã phải tìm hiểu tận tằm mức nguyên tử hầu khám phá cơ cấu căn bản của loại vật liệu này. Họ đã biết kim loại được cấu tạo bởi những vi tinh thể kết chặt với nhau. Họ cũng đã

Trung tâm các nóng (202)

nhựa dẻo plastic,

vật liệu kỳ diệu

□ *Đám quai tăng của*
cục đố (204)

PHÁT MỤC NHÂN NGHỊ

khám phá sự sắp xếp thẳng hàng của các nguyên tử trong mỗi tinh thể. với chất nhựa dẻo, các nguyên tử sắp xếp thành chuỗi hỗn độn như những sợi mì đựng trong một đĩa dầy sâu. Nếu ta dầy một sợi mì, nó chuyển dịch dễ dàng nghĩa là những thớ nhựa thay đổi hình trạng dễ dàng trái với hiện tượng xảy ra trong kim chất.

Các nhà bác học cho rằng nhựa dẻo là chất trùng hợp có nghĩa là nhiều đơn vị chồng chất lên nhau. Chính vì thế nhựa dẻo có nhiều tính chất đặc biệt. Một phân tử trùng hợp kết hợp bởi một chuỗi dài các phân tử giống hệt nhau. Như chúng ta đã biết mỗi phân tử này cấu tạo

bởi các nguyên tố C, O, N... Phân tử trùng hợp trong chất nhựa dẻo lớn hơn bất cứ một loại phân tử nào khác, nó chứa đến 200 000 nguyên tử trong khi một phân tử khí thông thường chỉ chứa vài nguyên tử.

Kích thước quá to lớn của các phân tử trùng hợp này đã mang đến những tính chất bền chắc, đàn hồi và có độ nhớt cao. Độ nhớt ảnh hưởng như thế nào? Đổ hai chất lỏng, một trùng hợp và một không trùng hợp, vào hai ống giống hệt nhau. Chất sau chảy lỏng như nước, còn chất plastic, nhớt hơn nên chảy chậm như mật.

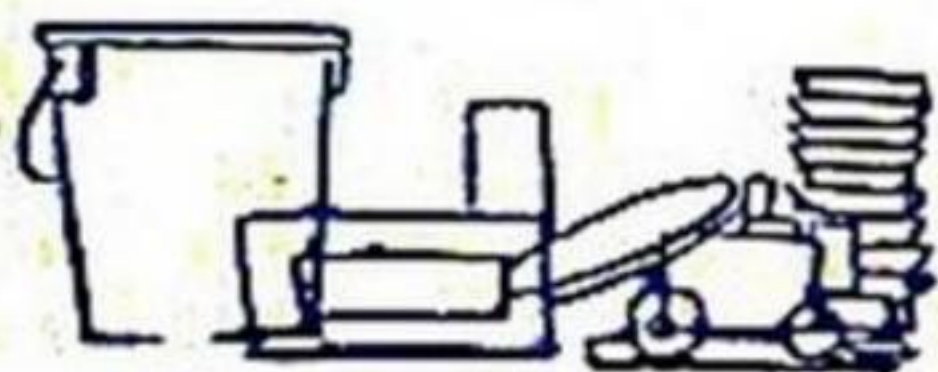
Làm cách nào để có được những chất nhựa dẻo bền chắc hơn? Các nhà nghiên cứu đã phải dùng một số hóa phẩm tìm cách nối những thớ plastic vào nhau, các phân tử trùng hợp có dạng những mạng lưới. Đây là bước đầu. Những chất nhựa dẻo khá đầu tiên là sợi tơ nhân tạo do công ty Du Pont sản xuất năm 1938 dưới tên *nylon*. Chỉ trong vòng vài năm sau khắp trên thế giới, các bít tất nylon đã thay thế những đôi vớ lụa lỗi thời. Kế đó, nhiều loại sợi nhựa dẻo khác lần lượt xuất hiện trên thị trường dưới dạng quần áo... Thì các loại tơ nhân tạo, nhiều loại vải không thấm nước và nhất là không phải ủi sau khi giặt.

Công việc nối liền các thớ nhựa dẻo vào nhau đã qua; các kỹ thuật gia còn khám phá một phương pháp

khác làm tăng độ bền chắc của chất nhựa dẻo bằng cách giải xoắn những chuỗi nguyên tử (như gỡ rối tơ m) rồi sắp xếp lại. Việc này đòi hỏi công cuộc tìm tòi lâu dài và nhiều máy móc phức tạp, nhưng rồi sau bao năm khổ nhọc, chất nhựa dẻo trở nên "chỉnh đốn" hơn. Kết quả là con người sáng tạo ra nhiều loại nhựa dẻo cứng chắc, có thể thay thế kim loại. Một lợi điểm khác là chất nhựa dẻo nhẹ hơn kim loại, sự nặng nề đã giảm đi nhiều.

Sau đây là một thí dụ chứng tỏ chất nhựa dẻo giảm bớt trọng lượng nặng nề của nhiều bộ phận. Đây là trường hợp các phi đạn và hỏa tiễn. Trước kia, nhiên liệu cháy của hỏa tiễn được chứa trong những bồn kim loại. Dĩ nhiên phải sử dụng các hợp kim, thường có chất lượng to (như thép đặc biệt). Trọng lượng của nhiên liệu mang theo càng lớn càng tốt nhưng trọng lượng của cái vỏ hỏa tiễn thật thừa thãi, nó không giúp thêm gì cho sức mạnh của hỏa tiễn.

Các kỹ sư đã nghĩ ngay đến việc sử dụng chất nhựa dẻo hầu giảm bớt phần trọng lượng thừa. Chất mới này dĩ nhiên phải vừa bền chắc vừa dễ uốn nắn. Các kỹ sư sử dụng

một trụ sắp, bao quanh bởi nhiều sợi thủy tinh thật chặt chẽ, sau đó họ đổ nhựa lỏng lên lớp sợi này. Chất nhựa đặc lại, còn trụ sắp chảy lỏng. Bồn chứa chế tạo theo lối này rất cứng rắn và trọng lượng giảm bớt 30% so với bồn chứa kim loại. Phi đạn có thể mang thêm nhiên liệu và tầm bắn xa thêm được hàng trăm cây số. Điển hình là hỏa tiễn Polaris A-2 với tầng nhĩ chế tạo bằng nhựa dẻo. Nhưng phi đạn Polaris A-3 với cả hai tầng bằng nhựa dẻo, hoàn hảo hơn, tầm bắn xa đến 4500 km nghĩa là gấp đôi phi đạn A-2.

Nhiều loại nhựa dẻo mới hiện nay được kết hợp bởi một lớp nhựa và một sườn cơ bản. Sườn có thể là những sợi thủy tinh, lớp nhựa là chất liệu dẻo; chất nhựa được nấu cho hóa lỏng rồi rưới phủ ngoài lớp sườn.

Chất nhựa dẻo còn hiện diện dưới nhiều trạng thái khác nhau, dưới dạng lát mỏng, ta được giấy gói trong suốt, như giấy bóng kiếng (cellophane) hay phim ảnh, dưới dạng bột, ta được nệm mút.

Bề dài vĩ đại của các phân tử trùng hợp cho phép ta sáng chế dường như vô tận các chất nhựa dẻo khác nhau. Chỉ việc thay đổi chiều dài chuỗi phân tử, hay vị trí nối của các phân tử, ta có thể kiểm soát số chất. Mỗi chất một đặc tính. Hậu quả là ta khó có thể bán hết những chất nhựa plastic. Phải viết hết hàng

tấn giấy, phải in hàng bao nhiêu sách mới hết hết những chất plastic khác nhau mà con người biết được tính đến giờ này. Nhưng khó có thể in xong cuốn sách ấy vì giữa lúc này đây, mỗi giờ mỗi phút, lại có thêm nhiều chất khác vừa được tìm thấy.

Tuy nhiên trong khuôn khổ giới hạn của bài này, chúng ta cũng có thể đơn cử một vài chất nhựa dẻo chính yếu và thông dụng.

Nhựa epoxy dùng để chế tạo dụng cụ và khuôn đúc. Nhựa phenol phủ các mặt bàn sặc sỡ. Chất poly-étilen tương tự như sáp, bọc quanh các giây điện. Chất poly-amid tức nylon. Chất polyester là chất nhựa hóa hợp với một sườn sợi thủy tinh dùng để chế tạo vỏ tàu thủy và sườn xe hơi. Nhựa acrylic sử dụng trong kỹ nghệ thủy tinh trong suốt. Đặc biệt tơ nhựa acrylic, dưới tên orlon, hiện rất thịnh hành và hợp thời để may quần áo.

Sự phát triển quan trọng và đáng kể hơn hết của kỹ nghệ nhựa dẻo, là tầm chịu đựng nhiệt độ cao. Ở nhiệt độ 5500°C , kim loại chịu nóng nhất là tungsten cũng phải hóa lỏng trong tích tắc. Chất nhựa dẻo còn được sử dụng để bao phủ mặt ngoài phi thuyền chống lại sức nóng tột độ khi con thuyền không gian bay trở vào bầu khí quyển. Đó là hỗn hợp nhựa epoxy và phenol.

Hiện nay, nhà cửa xây cất hoàn toàn bằng nhựa dẻo đã trở thành sự thật. Trên một nền bê tông đúc sẵn, sáu người có thể dựng xong một căn nhà trong 10 tiếng đồng hồ. Đà và sườn nhà được đúc sẵn. Mái nhà được lợp bằng loại nhựa gọi là "sandwich". Sandwich được ghép bởi những bản plastic. Toàn thể căn nhà được bao phủ bởi một lớp đệm urethan, nhờ thế trong nhà luôn luôn mát. Một kiến trúc như vậy thích hợp với mọi khí hậu. Không bao giờ phải quét sơn lại, tường plastic có thể lau sạch dễ dàng bằng nước.

Một trong những phát minh mới nhất là chất nhựa Delrin của công ty Du Pont. Chất nhựa dẻo này chế tạo từ formaldehyd, sức chịu đựng tương đương với nhôm và kẽm. Ứng dụng thực tiễn nhất là để chế tạo các loại fermeture (ràng cửa kéo ở nắp ví, áo len, cặp...)

Chỉ trong một thời gian ngắn, kỹ nghệ nhựa dẻo đã bước một bước thật dài. Nhưng các nhà bác học vẫn ra công nghiên cứu để hiểu tường tận hơn về cơ cấu cơ bản của chất nhựa dẻo. Phải hiểu rõ làm cách nào các nguyên tử và các phân tử có thể kết hợp với nhau. Họ nghiên

cứu lực nối và nội lực khiến các phân tử không thể tách xa nhau được. Chính các kỹ sư thẩm quyền phải nhìn nhận rằng phần lớn thành công đạt được nhờ mò mẫm tình cờ. Nếu hiểu rõ những liên hệ căn nguyên, họ có thể chế biến được nhiều chất trùng hợp mau chóng hơn.

Công cuộc tìm hiểu cơ cấu của chất trùng hợp đã mang lại nhiều kết quả tốt áp dụng vào nhiều lãnh vực. Như trong ngành y khoa vì phần lớn các phân tử trong thân thể ta là chất trùng hợp.

Trước kia người ta nghĩ rằng một đứa trẻ mất bình thường từ lúc mới lọt lòng mẹ là một trường hợp hoàn toàn tuyệt vọng. Ngày nay, họ đã có thể làm một cái gì cho đứa bé. Căn nguyên của phần lớn của bệnh bất bình thường là sự thiếu hụt một loại phân tử ADN đặc biệt, cần thiết cho sự phát triển bình thường của não bộ. Đi xa hơn nữa, các khoa học gia còn khám phá ra rằng nhiều loại độc tố và vi khuẩn liên hệ đến một số bệnh tật cũng là chất

trùng hợp. Nếu biết rõ các trùng hợp này, họ có thể chế tạo những chất nhựa dẻo tương ứng đặc biệt có thể tiêu hủy các vi trùng liên hệ. Một số các nhà nghiên cứu hiện nuôi hy vọng một ngày kia, hóa học về chất trùng hợp không những trị liệu được bệnh ung thư mà còn có thể miễn dịch con người kháng lại bách bệnh, kể cả chứng loạn óc.

Và cũng một ngày nào đó trong tương lai, công cuộc nghiên cứu các chất nối lạ này giúp các nhà bác học trì chậm được sự mau già và dĩ nhiên con người sẽ sống khỏe mạnh và lâu dài hơn.

Nếu những giấc mơ ấy thành sự thật, ngành khoa học nhựa dẻo không phải chỉ cải thiện đời sống con người hạnh phúc và thích thú hơn mà còn cống hiến cho nhân loại báu vật mà con người từ xưa tới nay vẫn hằng day công tìm kiếm : đó là thuốc cải lão hoàn đồng.

PHÁT MỤC NHÂN NGHỊ
(Theo Irwin Stambler)

- + Muốn làm đẹp tâm-hồn, làm đẹp Quê-hương
- + Muốn yêu thương gia đình và yêu thương nơi giống hân...

Hãy tìm đọc :

bán nguyệt san *tuổihoa

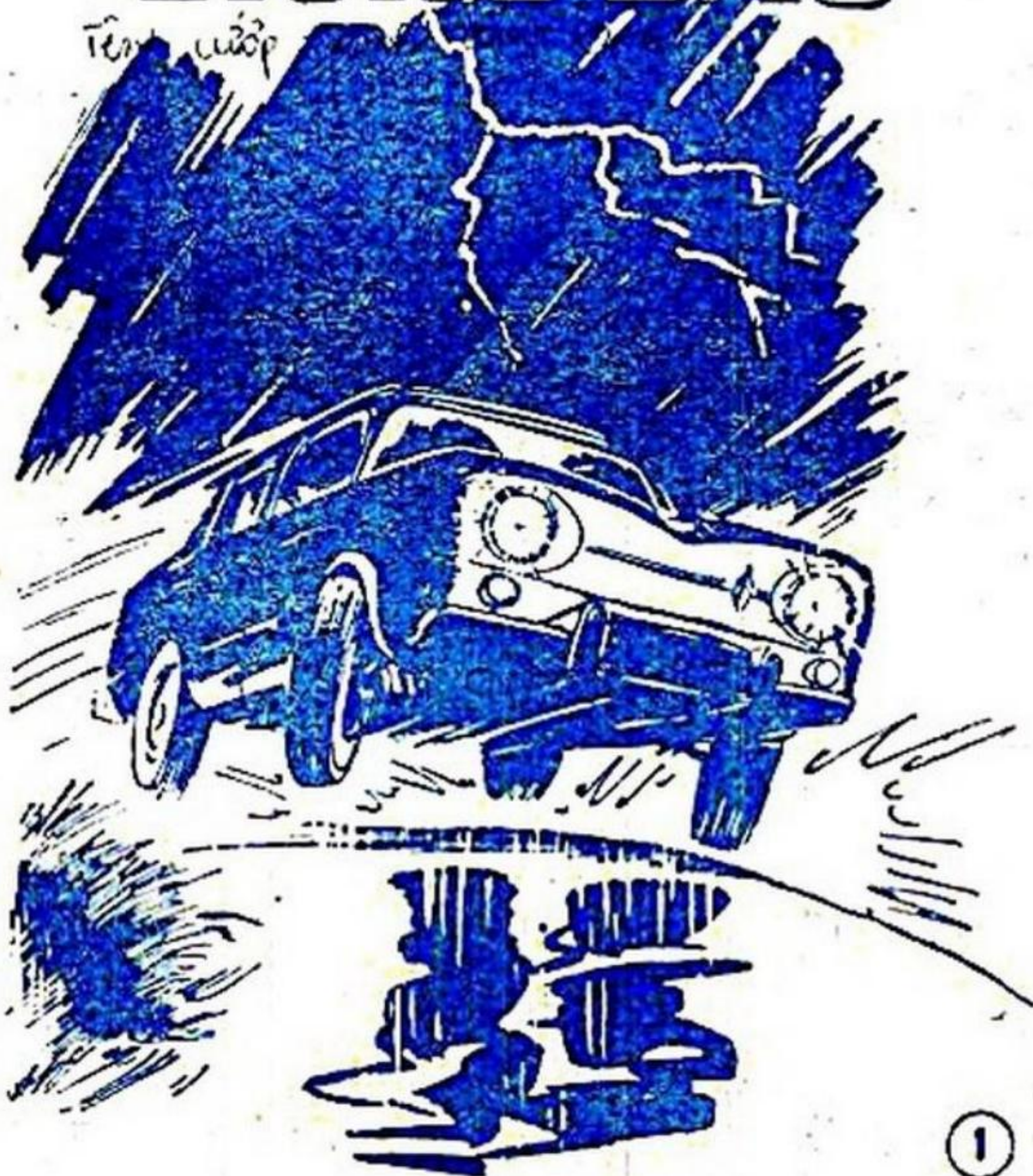
Tờ báo của những mầm non ưu tú

HƯƠNG-DƯƠNG

và nhóm đầu năm (195)

Trong cơn GIÔNG BÃO

Tên cướp

①

ĐÊM NAY, BẦU TRỜI ĐÃ LẠT NHƯ U. TỐI
HƠN TRONG CƠN MƯA. LẠT, LẠT,
TIẾNG GIÓ RÍT LÙNG MỒI...

TRONG NGÔI BIẾT, THỨ Ơ' VƯỜN
NGHỈ. Ô. THÀNH. PHỐ. MINH BANG
SAY NGỦ...

ĐỘT NHIÊN...

CÓ TIẾNG CHUÔNG NGÕN
CỬA... AI BẮM CHUÔNG
GIỜ NÀY KÌA?... VÀO
LÚC MƯA BÃO THẾ
NÀY?... ..

TRỜI TỐI QUA 1. VÀ
CƠN MƯA NÀY...! KHÔNG
THẤY GÌ CẢ...

MINH BANG QUA LÂN
MƯA, CHẠY NHANH RA
CỔNG.

CÔ MINH! TRỜI Ơ'!
NHANH LÊN! NHÀ TÔI BÊN
NANG QUÁ! ÔNG ẤY DỊ
HẾT THƠ, PHẢI RỒI
BÁC SĨ GẤP.....!

CHỚC CHÁN RỒI... NHƯNG
KHÔNG THỂ ĐỨNG ĐỢI
LÚC MƯA NHƯ THẾ NÀY
MƠI BẮT VÀO...

TÔI ĐÃ BÂY MỘT MINH VỚI CON RỂ ...
MỚI MƯƠI TUỔI ... NHÀ ĐÍ VẮNG CẢ
NẾU KHÔNG CÓ BIÊN THUẬN THẬT
KHÔNG BIẾT TÌNH SAO ! ...

ĐIỀU ? ... KHÔNG NGHE THẤY GÌ CẢ !
A ! TRỜI ƠI ! ... CƠN BÃO NÀY ... CÓ
THỂ SẼ ĐÁNH DƯỚI MẶT
GIẤY ĐIỆN RỒI ! ...

CÔ GÁ ĐÃNH GÁC MÁY ..

THỰC VẬY, CƠN GIÔNG BÃO ZÃ GÂY
RA NHỮNG HẬU QUẢ TẠI NƠI

NGHỊ HỒNG KÌM, THUẬN VÙNG
VÀ LƯU LẮNG, ĐÃM QUAY VỀ ...

TÔI BỊ ÁY QUÁ !
NHƯNG TA LẮM Ở
HƠN DƯỚI ... BIẾT
LỘT NÚT VÙNG
NÀY ... CÁCH TÔI
XA NHƯNG 15
CÂY SỎ ...

3

NHƯNG MÌNH KHÔNG THỂ NÀO TÌM
LẠI ĐƯỢC GIẤC NGỦ

PHẢI TÌM CÁCH GIÚP BÀ TR...

ĐÂY CHỈA KHÓA XE ... NẾU CẦN,
CHAU LƯU LẠI ĐỪNG ... ĐANG TẬP
ĐỪNG CÓ LẠI NHANH NHÉ ... CHỈ
XE "OP. LI" RỒI ... ĐỪNG CÓ NHÉ
AI MÙ "UI" VÀO ... ĐỪNG XE CỨNG
KHÔNG ĐU TIỀN ĐẾN ĐÂY :

CHỦ LƯU YÊN CHỈ

SAU ĐÓ ... CHU
ĐIÊN LẠI LÊN VÀ
ĐIỀU TRÊN
CHIẾC XE CỬ
MỘT NGƯỜI
ĐẠM ...

ĐÂY CHO TA KHÔNG ĐỪNG
NÓ ĐỂ "TA" NGƯỜI KHÁC
MÀ GIÚP NGƯỜI ĐẠM
ĐI ... ĐIỀU THƯỜNG HAY

TRƯỚC HAY, TA CHỈ
ĐẾN ĐÓN ĐIÊN ĐỂ
CHO ĐẠM YÊN
TÂM ...

À! TRỜI ĐI! CÓ MINH! CON BÉ NHẢ
TÔI VỨ ĐÍ GỌI BÁC SĨ ... BẮNG XE
ĐẠM ... Ồ! CỨNG ĐƯỢC KHOẢNG
10 PHÚT RỒI ... THỜI MƯA BÃO
THẾ NÀY

NÓ ĐI ĐƯỜNG NÀY ĐỂ BẮNG
RA CON ĐƯỜNG CHÍNH DẪN ĐẾN
THỊ XÃ ...

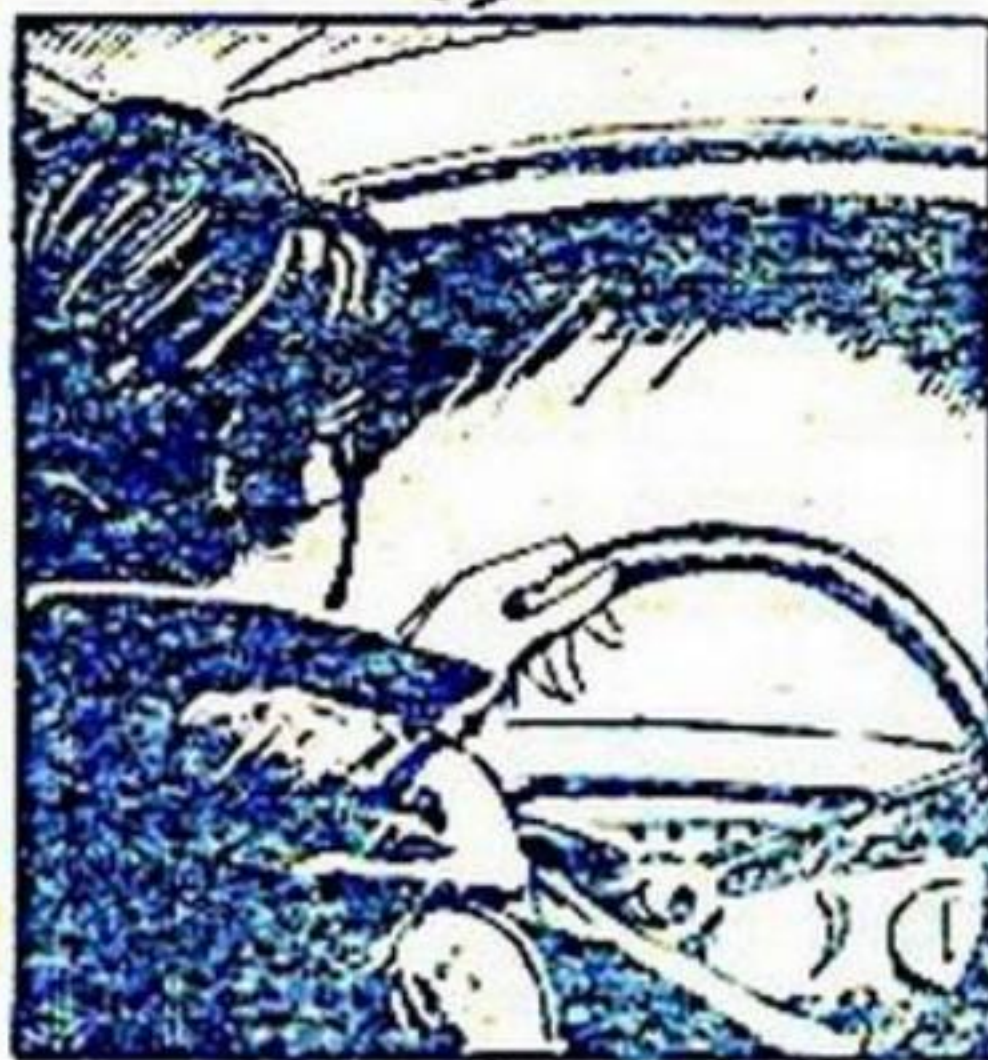
QUỐC RỒI! ĐẠ
THI ĐIẾT TẠO ...
CHẮC NÓ CHỈ ĐI
VỀ ĐẤU ... THÌ SẼ
QUA NÓ VỀ ĐÂY
RỒI ĐI GỌI BÁC
SĨ SAU ...

5

MƯA BÃO ! ĐƯỜNG VÀ 'THÊ' NÀY!
TA KHO' MÀ ĐI NHANH ĐƯỢC!
MẮC XE ! TA PHẢI ĐI GẤP
MỚI KỊP.....

CON BÊ' KIA ... CÒN PHẢI ĐƯA
NÓ 'VỀ' NHÀ NỮA .

NHƯỜNG ... BẤT NGỜ

MỘT TÁ' CHỚP BỨC MẠNH
SÁNG LỎE LÊN ...
MÌNH HỒT HOẢNG
LẠC THY LẠI ...
VỪA ...

6

(còn tiếp)

NGUYỄN-THỊ QUẢNG-BÌNH

ស្រី :

Bích lại giảng hòa :

Bảo hăng hái :

— Tờ có 170d.

— Tô có tấm mandat 200.

Mạnh: 100, Bich 80 Ăn không có gì cả nên lỉnh phần đầu bếp.

Địch cộng tất cả lại:

— 170, 200, 100, 80... Vậy tất cả là 550đ.

Cả bọn vỗ tay reo mừng.

Mạnh nào nức:

— Bao giờ thì mình ăn được?

Mão :

— Làm sớm sớm chừng nào hay chừng ấy. Kẻo thảng ãn lại ãn va ở phòng bệnh thì khờ... Hay là tối mai đi. Đưa nào xin đi phố mua đồ rồi về mình trộn chung tất cả bắc lên bếp. Được không?

Mọi cặp mắt đều hướng về phía Bảo làm thẳng bệ ngủ người: nó không muốn làm thầy Vinh giận nó thêm nữa. Nhưng...nó là « Xếp xong »... nên nó phải nhận lời:

— Được, tớ nhận việc đi phổ — Chà, còn bài Sử... Không biết bao giờ mới thuộc được đây...

Sáng hôm sau Bảo lấy tờ giấy ghi những thứ cần phải mua.

— Thịt mỡ... 100g.

— Xúc xích... 5 miếng.

— Khoai tây... chừng ba củ.

— Một ít bánh rán để lữ tại phòng bên cạnh có qua.

Mão đưa tấm Mandat cho Bảo. Bảo hát đầu về phía Bích:

— Còn phần bở?

Bích lôi trong ngăn ra bốn chai limônát không lên bàn:

— Một chai bán được 20 đồng. Vị chỉ là 80 tất cả.

Thấy Bảo ngơ ngác, nó giải thích:

— Bất cứ tiệm tạp hóa này cũng mua vỏ chai. Họ mua chắc giá là hai chục đồng một cái.

Còn Mạnh đem ra mấy con tem:

— Bốn con tem 25đ mỗi tỉnh, được 100 — Có cái hết côn ở đàng sau rồi, 1 cái bị dính mực sớ sớ, nhưng không sao, chưa cái nào có đóng dấu cả.

Bảo không chịu:

— Lỡ họ không mua thì sao?

— Sao lại không mua. Mày biết không mỗi lần hết tem, họ mua ở Sài Gòn cơ đấy, mình bán cho họ, họ đỡ phải mua ở tận Sài Gòn.

Bảo miễn cưỡng nhận:

— Vậy là đúng 550 đồng.

Mão vỗ tay nói lớn:

— Ha... ha... ha vậy là mình có quyền ăn thả cừ.

Tiếng chuông vào lớp vang lên. Bọn trẻ ùa nhau chạy nhanh về lớp sắp hàng. Đưa nào cũng tưởng tượng tới bữa tiệc ngon lành chúng sắp được hưởng.

CHƯƠNG X

BỌN trẻ đang sắp hàng vào ăn cơm trưa thì bà Sinh bụng mồm cơm từ trên phòng bệnh bước xuống. Đi ngang qua thầy Cang, khi ấy đang khám tay bọn trẻ, bà nói thêm một vài câu với thầy

Đang kia thầy Vinh đang dán băng tên các đội ban chiều nay. Bà Sinh nhắc:

— Đừng quên nghe thầy Vinh. Có chừng 3, 4 người gì đó - không kể thầy Linh.

Một phút lưỡng lự, thầy Vinh cười:

— Ồ, may bà nhắc tôi mới nhớ. Tại bận nhiều việc quá nên tôi không để ý.

— Còn giờ mà. Anh lấy xe chạy ra phố một chút cũng được.

— Xe tôi hư, chưa sửa xong.

Bà Sinh cố dấu vẻ thất vọng qua nụ cười thật tươi:

— Ồ, chẳng sao! Có ai đi thì thầy nhờ mua cũng được.

Thầy Vinh nghĩ thầm: ai mà đi phố chiều nay, thầy Cang, bận coi bọn nhỏ... Không nhờ thầy Linh...

— Thưa thầy, con xin phép...

— Xin phép?

— Dạ...

— Xin thầy Cang kia, tôi không có phân sự.

Nó quay sang thầy Cang:

— Thưa thầy cho con ra phố mua ít đồ ăn...

Thầy Vinh khó chịu:

— Lúc nào cũng ăn với ăn...

Thầy Cang thông cảm hơn vì trong trường không có hàng quà bánh. Thầy thường cho phép như vậy nên thầy để dài gặt đầu:

— Được. Nhưng phải về cho sớm trước giờ học.

— Dạ cảm ơn thầy.

Và nó định chạy về chỗ, nhưng thầy Vinh đã gọi nó lại.

— Nếu anh qua phố, thì mua giúp tôi một ít bánh ngọt được không?

— Thầy mua bánh .. để ăn?

— Chứ không lẽ để vất đi... Đây 500 .. mua một chục cái giống nhau. Bảo cầm tiền:

— Rồi con đem vào trong phòng thầy?

Thầy Vinh gặt đầu. Bà Sinh vừa đi ngang bà dẫn theo:

— Này Bảo, nói họ đem tới trường cũng được, đừng ôm theo mà nó nát hết ra.

Bảo dạ thật to rồi chạy mất.

Trên đường ra phố, Bảo vừa đi vừa nhằn lại bài Sử:

— Vua Gia Long... năm Nhâm Tuất (1802), Nguyễn Ánh lên ngôi .. lấy hiệu là Gia Long. Nó gặt đầu chào con ngựa đưa đang nhai cỏ bên bờ đậu. Hôm nay là thứ hai, tới thứ sáu không biết nó có thuộc hết không? Học được hai trang mà cứ vấp lên vấp xuống.

...Năm Giáp Tý (1801) tức Gia Long năm thứ ba, vua nhà Thanh mới phong vương cho vua Gia Long... Năm 1806 ..

Nó cười với con sáo sậu đậu trên cao — Nó cố nhớ cái biễn cố xảy ra năm 1806. Nhưng đến đầu phố thì đầu óc nó chẳng còn mấy may nghĩ đến bài Sử nữa. Nó còn phải tính toán để mua hàng nữa chứ.

Trước tiên phải mua bánh cho thầy Vinh. Nó vào tiệm bánh Như Mai — Bà Như Mai từ dưới bếp đi lên nhìn nó tươi cười:

— Cậu mua gì đó? Hàng tôi có đủ thứ: páté chanh, bánh kem, bánh đậu xanh, hạt sen... Thứ nào cũng ngon và mới làm cả.

— Không sao! Bà lấy cho cháu 1 chục cái giống nhau và bà đem tới trường giúp cháu.

Bà Như Mai bỏ tiền vào hộp:

Cậu cho tôi địa chỉ chút nữa nhà tôi về sẽ đem tới cho cậu:

— Tên cháu là: Nguyễn Hoàng Bảo
Trường Tây Sơn.

Cậu khách đi rồi, bà chủ lựa một chuc cái cần thận bỏ trong một hộp giấy và để bên ngoài:

Để vữ — Khẩn
Nguyễn Hoàng Bảo
Trường Tây Sơn.

Trong lúc đó chẳng đề mất thời giờ, bảo chạy nhanh ra tiệm bán tạp hóa. Nó gặp một cô bán hàng thật xinh:

— Xin lỗi cô! Ở đây có bán ra-gu hộp không.

— Không, thư hộp chúng tôi không có, nhưng chúng tôi có đủ các thứ để nấu. Cậu muốn mua không?

Bảo lôi trong túi ra các thức cần mua. Cô bán hàng đi lấy và sửa soạn gói lại... Bảo chợt nhớ tới món bánh rán và tráng miệng, không biết có đủ tiền mua không. Nó hỏi:

— Cô ơi! Tất cả cái này giá bao nhiêu...

— 410 đồng cả thảy.

— Vậy thì được, tôi có 550 đồng... À cô ơi! Ở đây có có mua vỏ chai này không.

Bảo đặt bốn vỏ chai lên mặt bàn và... chờ đợi: nhìn qua màu cái vỏ chai cô bán hàng.. lắc đầu:

— Không phải.. ở đây chúng tôi không mua cái loại này.

— Sao không mua? 20 đồng một cái mà.

— Ở đây chúng tôi không bán loại nước ngọt này nên không mua vỏ được. Cậu thông cảm cho.

Mặt Bảo xiu xuống:

— Á!!! Vậy là mất 80. Thôi! Có lấy lại hàng đi. Để tôi đi lãnh tiền rồi lấy mấy thứ kia.

Nhưng ở bưu điện, nó lại thất vọng: nó đưa tấm bưu phiếu và ông già ngồi trong quầy hỏi nó:

— Thẻ học sinh của em đâu?

Bảo đưa tấm thẻ học sinh cho ông già. Lật qua lật lại, ông cau mày:

— Em tên Bảo?

— Vâng, cháu tên Nguyễn Hoàng Bảo.

— Vậy, tôi không thể đưa tiền cho em được.

— Thưa ông sao vậy?

— Vì trong mandat đề tên Mỗ.

— Dạ, đúng rồi. Mỗ là bạn cháu, nó nhờ cháu lãnh giúp.

— Không được, của ai thì chính người ấy tới lãnh mới được.

Bảo hàng hoàng:

— Thật là đại họa. Nhưng thưa ông cháu có thể xóa tên Mỗ và đề tên cháu được không ạ.

Ông già bật cười:

— Thế cháu không sợ mang tội giả mạo. Ờ từ đó nghe cháu.

— Nghe nói đến ở tù Bảo là lười. Nó dợm bước đi, nhưng nhờ tới tới mấy con tem, nó quay lại:

— Thưa ông, còn mấy con tem này. Ông có mua không?

— Tem — ông già kêu lên — Đây chỉ bán tem chứ không mua tem và lại cạo coi, tem gì mà dính mực tùm lum, lại chẳng còn keo nữa thì làm sao mà xài.

— Thì ông chịu khó cho một tí keo vào cũng được...

Ông già chỉ cười lắc đầu. Nó thở dài và quay lại tiệm tạp hóa, trả lại gần hết những thư nó đã mua. Rồi chạy vội về trường. Mấy cái vỏ chai đập vào nhau kêu loong coong... loong coong...

Về tới trường, nó kể lại cho tụi bạn nghe những khổ cực của nó, nhưng chẳng có đứa nào để ý cả: càng tối, phần của chúng chẳng hư hao gì cả. Tức quá Bảo la lên:

— Tụi bây chỉ là lũ ăn hại. Chỉ có mình tao lãnh tất cả thôi. Cứ ngồi đó mà chực người ta đưa tới miệng thôi.

Mạnh an ủi:

— Thôi mà Bảo, trộn xúc xích với khoai tây nấu bậy cũng được mà. Để tởm ăn cấp thêm mấy lá su bô vào nữa là chu:

Bảo giật mình:

— Mày không lượm ở thùng rác chứ.

— Không! Không đời nào! Tao xin thằng Bình mà.

Ăn lấy dưa móng tay gọt khoai và lấy dao gọt bút chì để cắt ra từng miếng nhỏ. Nó trộn tất cả vào một cái lon sắt, thêm chút nước. Sau công nó bắc lên lò...

Sau khi ăn cơm, Mạnh xuống coi, nời ra-gu gần sồi, mới thơm làm nó thêm nhỏ dẻ.

10 phút sau, Mỗ chạy xuống và tuyên bố là sơn ở cái lon đang tróc, có lẽ sắp chín.

8 giờ rưỡi, Bảo chạy xuống và ở tít dưới đó luôn. Chuông đi ngủ mà nó vẫn chưa lên.

Dừng trong hàng chờ lên phòng ngủ, Mạnh thì thầm:

— Tụi mình phải leo lên giường thật lẹ. Để thầy Cang sang là tắt đèn liền. Va lúc thầy đi ăn lần thứ hai thì mình cũng bắt đầu nhập tiệc.

Bích cười hóm hỉnh:

— Tôi chỉ thích cái vụ ăn thôi...

— Ủi tôi cũng vậy... Mà sao thằng Bảo làm gì dưới đó mà tới bây giờ vẫn chưa lên.

Thầy Cang cho phép bọn trẻ đi lên. Khi đi ngang qua nhà chơi, liếc lên bàn, Mạnh bỗng chú ý tới cái hộp vuông vuông có hàng chữ:

Để vữ — Khăn

Nguyễn Hoàng Bảo

Trường Tây Sơn

Mạnh ngạc nhiên, nó tò mò mở nắp hộp:

— Ồ, Bích ơi! Bánh ngọt: 1,2,3,4... đủ chục cái...

Bích cũng ngạc nhiên không kém:

— Tiền đâu mà nó mua vậy nhỉ. Sao nó không cất đi mà lại để ở nhà chơi.

Mạnh lý luận:

— Chắc nó muốn dành cho bọn mình một sự ngạc nhiên. Cái thằng coi thế mà... ghê. Mình phải chơi lại nó mới được.

Mạnh ôm hộp hành lên lầu. Và cho chắc ăn, Mạnh dấu ở phòng đồ chơi, sơ đồ lau nhà. Nó cần thận đẩy cái sơ lên. Rồi hai đứa hấp tấp chạy lên nhà ngủ, thay quần áo thật lẹ. Bích còn dặn:

— Đừng đưa nào hỏi chuyện lời thôi nghe, để mau mau thầy Cang về phòng.

Lúc đó chúng nghe có tiếng chân chạy trên cầu thang và bóng Bảo nhảy xổ vào:

— Nguy quá tại bây giờ! Ông già Tư đang quét dọn dưới đó. Ông cũng thấy tờ nữa. Thế nào ông cũng đi mách với các thầy.

Mạnh rút vội 5 cái đĩa giấy mà nó hi hục làm cả buổi chiều xuống dưới gối:

— Thế còn cái nôi? Ra sao rồi?

Bảo vừa cười áo vừa trả lời:

— Vừa chín. Hơi cháy. Chẳng còn lí nước nào, xúc xích nó đen đen rồi.

Ào la lên:

— Đen? Thế cháy rồi hả?

— Chưa cháy, chỉ đen thôi. Nếu bây giờ bắc xuống thì được, chốc nữa sẽ đóng.

Mạnh nheo mắt:

— Có món tráng miệng nữa phải không Bảo?

— Tráng miệng ở đâu?

(còn tiếp)

BÍ MẬT CỦA CĂN PHÒNG XANH

Kellar lên đạn, hướng mũi súng về căn phòng trống sáng ánh đèn trước mặt, và bóp cò.

Tiếng nổ chát chúa chưa dứt hẳn, đột nhiên một cô gái hiện ra, giữa căn phòng giờ đây đồ đạc ngồn ngồn bàn ghế, tủ, giường...

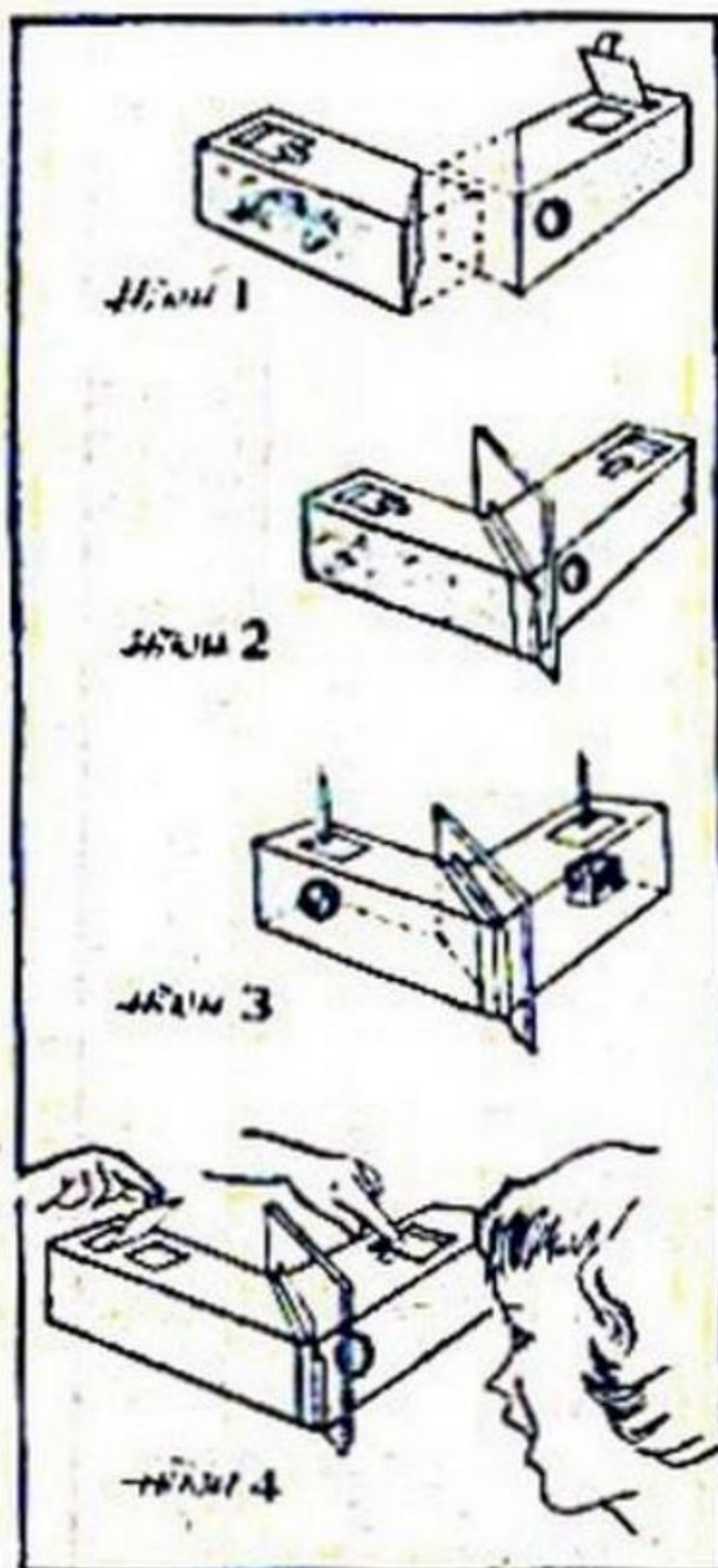
Màn ảo thuật này được Kellar mệnh danh là «bí mật của căn phòng xanh», một trong vài màn «tủ» đã đưa tên tuổi Kellar lên hàng ảo thuật gia quốc tế.

Phần kỹ thuật của màn này hoàn toàn khoa học, và đơn giản. Bạn đọc TH có thể chế tạo ngay những đồ nghề cần thiết bằng các vật liệu có sẵn, dễ kiếm, để biến diễn cho bà con cô bác xem chơi.

DIỄN TIẾN

Mời các bạn trở lại với sân khấu của Kellar đã.

Một căn phòng nhỏ, tương tự một căn phòng điện thoại công cộng, được thiết trí giữa sân khấu; Mặt hướng về khán giả cũng là cửa phòng Kellar vừa bước vào phòng đó, và đi lại tới lui để khán giả thấy rằng căn phòng hoàn toàn trống rỗng, không trang hoàng một vật dụng nào cả.

Kellar bước ra giữa sân khấu, rút súng và nhám thẳng vào cửa phòng. Căn phòng sáng trưng ánh đèn. Nhạc trời dồn dập... và Kellar nổ súng. Ngay giữa âm thanh chát chúa của phát súng, một cô gái chột hiện ra giữa căn phòng — và căn phòng giờ đây đã được bài trí linh kinh đủ thứ: tủ trà, sa-lông, giường nệm v.v...

Cô gái lại vừa cúi đầu chào khán giả và khoan thai thả người xuống bộ sa-lông chứng tỏ là sa-lông thứ thiệt chứ không phải... ảo thuật!

VẬT DỤNG:

— Một tấm kính trong suốt, cỡ 10x12cm.

— Hai hộp giấy cứng vuông dài, như hộp sữa tươi Foremost chẳng hạn.

— Một ít băng keo để dán.

Đó là tất cả vật liệu cần thiết để thực hiện màn trình diễn ngoạn mục vừa qua.

Trước hết bạn cắt chéo góc 45° hai hộp giấy cứng theo đường chấm chấm như ở hình 1. Rồi khoét một cửa sổ tròn ở một cạnh hộp (H.1). Bạn lại dùng dao nhọn hoặc lưỡi dao cạo trổ một cửa sổ vuông, cạnh 5x5cm ở gần cuối mỗi hộp. Xong bạn cắt hai miếng bìa cứng lớn hơn vuông cửa sổ (độ 6x6cm hoặc hơn) để làm cánh cửa che. Đặt hai miếng bìa vừa rồi lên các khung cửa sổ, lấy băng keo dán lên một cạnh để làm thành cái bản lề cho cánh cửa. Vì vuông cửa sổ nhỏ hơn, do đó cánh cửa trập sẽ ngăn ánh sáng lọt vào trong lòng hộp giấy (điều này rất quan trọng, vậy bạn phải căn sao cho các cánh cửa phủ được vuông cửa).

Xong, bạn đặt tấm kính vào giữa hai hộp giấy ở phía đã cắt chéo góc, và dùng băng keo dán nối hộp lại như trong hình 3. Cuối cùng bạn sơn hoặc dán mặt ngoài các hộp bằng giấy đen để ánh sáng không thể lọt vào.

Vậy là bạn đã có trong tay một chiếc hộp kỳ diệu để trò tài với bà con, không khác gì nhà ảo thuật đại tài Kellar.

(Ghi chú: Kích thước và vật liệu nói trên chỉ là kiểu mẫu. Bạn có thể tùy thích và tùy vật liệu sẵn có để thực hiện một chiếc hộp lớn hơn, chắc chắn hơn để hành nghề lâu dài).

Viên bi biến thành hột xì ngầu

Bạn hãy chọn hai vật có kích thước tương đương và có thể lọt qua hai vuông cửa sổ trên hộp, nhưng phải khác nhau về hình dáng và bỏ vào trong hộp ngay dưới vuông cửa (H. 3).

Ví dụ bạn để viên bi ở cánh trái hộp và hột xì ngầu ở cánh phải. Bạn đóng cửa trập lại và đặt chiếc hộp phía dưới một ngọn đèn điện sáng mạnh.

Trước hết chính bạn sẽ làm khán giả đầu tiên để tập dượt.

Nhìn qua cửa sổ tròn bên cạnh hộp, đồng thời bạn giữ cửa sổ bên trái lên. Như vậy bạn sẽ nhìn thấy viên bi, xuyên qua tấm kính trong suốt, nằm ở trong hộp nhờ ánh sáng đèn rọi qua cửa chiếu sáng viên bi. Bây giờ vẫn không rời mắt khỏi khung cửa tròn, bạn đóng cửa

trập bên trái và đồng thời giữ cửa trập bên phải lên.

Như một phép màu, viên bi sẽ biến thành hạt xí ngầu trong chớp mắt.

Sự «biến hóa» xảy ra ngay khi bạn đóng kín cửa bên trái và giữ cửa bên phải lên. Ánh sáng lọt vào hộp qua khung cửa bên phải, chiếu sáng hạt xí ngầu, và tấm kính trong suốt lúc này có nhiệm vụ của một tấm gương phản chiếu ánh sáng của hạt xí ngầu. Bóng tối ở cánh hộp bên trái đã phủ lấp viên bi, và bạn đã nhìn thấy ảnh ảo của hạt xí ngầu phản chiếu trên tấm kính đặt chéo góc. (Hình 1).

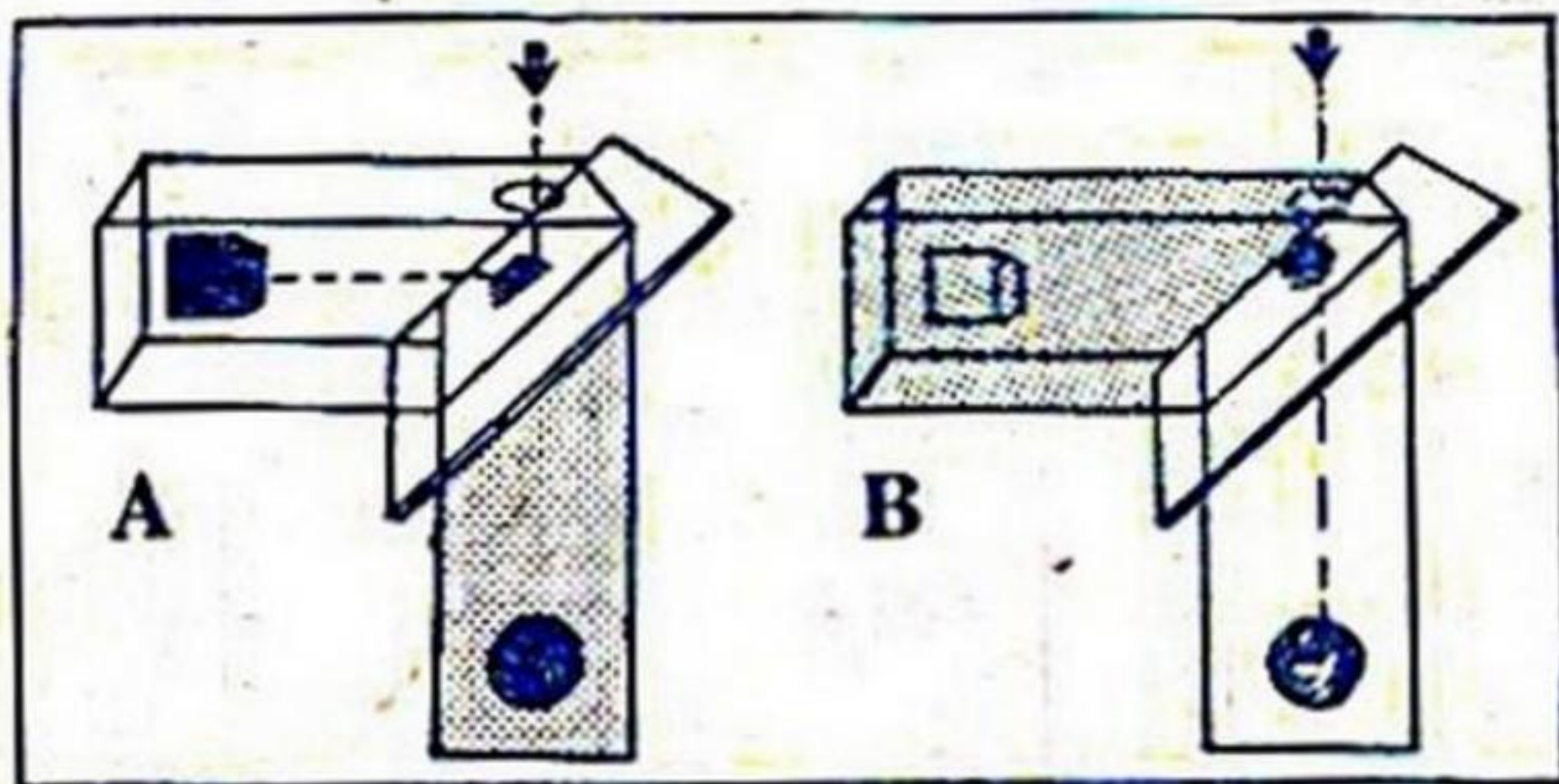
Màn ảo thuật nổi tiếng của Kellar

cũng hoạt động y như vậy, nhưng vì nghề nghiệp, sẽ phải thực hiện công phu, ồn ào và... nặng phần trình diễn hơn. Chỉ với một chút kỹ thuật ánh sáng sân khấu, làm hiện lên bóng một cô gái và bàn ghế... thay vì hạt xí ngầu của bạn vừa rồi. Kellar đã đưa hàng triệu khán giả Mỹ vào thế giới kỳ diệu của ảo thuật!

Bạn hãy tập giữ cửa và đóng cửa cho đều tay và cùng một lúc, để hình ảnh viên bi vừa mờ đi thì cùng lúc hạt xí ngầu cũng hiện ra.

Chúc bạn thành công và đặt khán giả trong kỷ hà này.

XXXN.

VAI TRÒ CỦA ÁNH SÁNG VÀ TẤM KÍNH.

Hình A Khi mắt bạn nhìn thấy hạt xí ngầu, sự thực bạn chỉ nhìn thấy ảnh ảo của nó phản chiếu trên tấm kính trong suốt, giờ đây giữ vai trò của tấm gương phản chiếu, vì phía sau lưng hoàn toàn tối.

Hình B. Nhưng khi bạn nhìn thấy viên bi, tấm kính trong suốt đóng đúng vai trò của nó, và bạn nhìn thấy viên bi thật xuyên qua tấm kính, vì phía sau tấm kính được soi sáng.

ĐÔI GIÀY CŨ (tiếp trang 36)

vấn độ lượng với chủ vì tôi đổ cao, giả như tôi trượt thì chắc chủ sẽ lãnh được đủ bộ hai cú đá của tôi rồi. Thử đến, các em tôi chạy ra la lên :

— Anh Thanh ơi ! Cho em xin « séc » nhất được ngồi xe anh nhé, ba mời cơm mắng cho anh cái Honda mới đó.

— Úa, của anh à ! Mà anh trượt rồi còn đâu ? Tôi nói chặn em tôi.

— Thôi cậu ơi, xe cậu đó, vào rửa chân tay rồi tôi còn dẫn xuống phố đóng giày mới. Tiếng má tôi vọng lên từ nhà bếp.

Tôi ngạc nhiên hết sức, không hiểu sao ba má tôi lại biết trước cả tôi nữa vậy cả ? Trên đường đi đến tiệm giày, má tôi mới giải thích :

— Ba mày có quen mấy ông làm ở bộ Quốc Gia Giáo dục nên biết mày thi đậu cả mấy ngày nay rồi. Ông lại mới trúng xổ số nên bàn với tao và mua cho mày chiếc xe để đi học không có rồi mày lại kêu thẹn với bạn bè. Dấy, sướng chưa con, rồi liệu mà vong ân ba má nhé !

Bữa cơm trưa hôm đó thật là linh đình và cảm động. Tôi mừng

quá nên nói nhiều hơn ăn ; các em tôi rất sung sướng vì « anh cả » chúng đã thi xong và sẽ tiếp tục hầu hạ chúng như trước ; còn ba má tôi ra chiều rất sung sướng và bành diện với hàng xóm vì có một cậu con thi đỗ cao.

Tôi cất tiếng :

— Chiều nay ba má cho phép con dẫn các em đi xin nê rồi đi ăn kem ba nhé !

— Ừ, có thiếu liền ba cho thêm.

— Thế còn các em chịu không ? Không đợi tôi nói hết câu, chúng nhao nhao lên :

— Ô kê liền ! Chà hôm nay anh tôi chịu chơi thiệt.

— Mà lại đẹp trai dễ thương nữa chứ !

Phản thưởng mà tôi đã với tôi thực là bù công bao đêm học hành, chịu bạn bè chê bai, chịu đi mô by lết và nhất là phải mang cái đôi giày vô duyên suốt mấy tháng trời, đôi giày mà tôi vừa sai em tôi vất cho con kiki gặm thỏa thích. Rồi khi hoa phượng đã tàn, tôi sẽ trở lại gặp các bạn tôi với con người mới và tôi hy vọng sẽ đương nhiên bỏ được chữ « kẹo » lòng thông quái ác sau cái tên Thanh của tôi.

KIM VŨ

bạn đọc và tuổi hoa

KIM THY, Cam Ranh. Đã nhận đủ hai thư và truyện của em. Mong bài khác, lạc quan, tươi mát hơn cho hợp với Tuổi Hoa. Cảm ơn lời chúc của em.

THÚY BÌNH, Saigon. Hải lòng khi biết cháu đã nghe lời, và vẫn giữ được niềm tin. Đọc một cuốn sách, chơi một môn thể thao nhẹ nhàng như ping-pong, đi xe đạp hoặc thời trang hơn, patin, cũng có thể giúp cháu vượt qua cơn buồn. Chúc cháu hưởng một kỳ hè tươi trẻ, vô tư. Đến đầu niên khóa chú sẽ trở lại việc học của cháu, chịu không? Bài đã nhận đủ. Có dịp cứ ghé tòa soạn chẳng phải ngại gì cả. Thương cháu nhiều.

SƯƠNG DÊM, Saigon. Đang dọn thi mà vẫn theo dõi đóng góp đều cho T.H. được, các anh chị ở đây cảm động lắm. Chúc em đậu hạng thật cao kỳ này nghe.

MINH NGUYỆT, Chợ Mới. Cảm ơn các loại bài của cháu. Lần sau nhớ viết một mặt giấy, và đừng viết chung các loại bài vào một tờ giấy như vậy. Tòa Soạn không thể phân phối đến các anh chị phụ trách được. Cháu nhớ nhé.

LIÊU DÔNG, NT. Cảm động lắm, khi đọc thư em. Mình sống ngay

thẳng trong sách, thương yêu và hòa nhã với mọi người, như vậy là tròn bổn phận làm người rồi. Nghèo đâu phải là cái tội hơn nữa em còn cả ba phần tư cuộc đời trước mắt kia mà. Chúc em lời chúc an vui, và đừng mặc cảm thế, không tốt. Đã ghi tên em vào GDTH.

HOÀNG PHÚ HÒA, Huế. Xin cảm ơn lá thư 4 trang của bạn. Những lời phê bình xây dựng hay, giờ cũng có ích hơn những lời khen xa gần. Các thư khen, góp ý hoặc chê một khía cạnh nào đó của tờ báo, Tòa Soạn đều hoan hỉ cởi mở tiếp nhận. Khen thì cùng chia, chê thì lo xét lại việc mình đã làm, góp ý xây dựng thì xúm lại sửa chữa, cải tiến. Đó là những phương châm làm việc của anh chị em Tuổi Hoa. Các ý kiến bạn cho quá lý tưởng. Nếu T.H. có khả năng tài chánh như bạn nghĩ, chắc hẳn không ở hình thức khiêm nhường như hiện tại. Rất mong bài biên khảo của bạn. Thân.

CHAU NGỌC THY, Cam Ranh. Mừng một người em mới. Đọc thư anh đoán em vui tính nê, hay mơ mộng nữa nê, và nói chuyện với ông tào cùng bay nữa, đúng không? Xin nhận và cảm ơn lời chúc em dành cho tòa soạn. Chúc em lời chúc an vui.

THÚY DƯ, Saigon. Đứng hạng 8 trên 64 cuối năm theo anh không cần phải học hồ. Mùa hè đề các em nghỉ ngơi cho thể xác cũng như tinh thần sau một năm miệt mài học. thì cứ. Điền cần là mỗi ngày em đề một vài tiếng xem qua lại bài vở những môn cần yếu đề khỏi quên và cũng đề tập thành thói quen. Vậy là đủ rồi. Chúc em vui, khỏe.

NGỌC NGA, Chợ lớn. Thần là tính bẩm sinh của phái nữ. Không biết c. thần là không phải tóc dài. Vậy cháu phải hành diện, có gì xấu hồ đâu? Mong bài của cháu. Viết một mặt trên giấy tập học trở tiện nhất cháu ạ.

HUÊ BẮC, Saigon. Trai thời chiến, kẻ trước người sau, ai rồi cũng tới phiên cả. Chúc em vui vẻ chấp nhận hoàn cảnh và nếp sống mới. Cũng đủ vui buồn cho em quên ngày tháng. Chúc em gặp nhiều may mắn. Các số báo em hỏi vẫn còn, nên ghé thẳng tòa soạn mua tiện hơn. Nếu cần anh có thể chuyển thư về BMT cho TVM. Nên viết bút nguyên tử, dễ đọc hơn. Mến.

NG. YÊN HÀ, Gia Định. Chấp thuận đơn « đầu quân » của em. T.H. vui vẻ luôn, và nhất định thọ dài dài cho các em đọc, nếu được đọc giả tiếp tục ủng hộ... dài dài, hơn hiện nay một tí. Chúc em vui khỏe trong suốt kỳ hè.

ĐẶNG HOÀNG DŨNG, Cần Thơ. Vụ Hè này chắc Khôi, Việt, Bạch Liên phải ngồi chơi xơi nước rồi. Bác Trường Sơn bận quá em ạ. Riêng chị Minh Quân vẫn cộng tác thường xuyên với T.H, như em vừa thấy số trước. Người em hỏi không làm ở T.H. nữa.

HUYỀN LONG GIANG, Trảng Bàng. Cảm ơn các nhận xét đẹp về T.H.

của Giang. Thỉnh thoảng đọc giả ở tỉnh xa vẫn viết thư kêu ca về việc sách và báo Tuổi Hoa không về được tới địa phương. Cũng đành chỉ biết trồng cây ở thiện chí của nhà phát hành thôi. Có dịp ghé TS một sáng chủ nhật, anh em mình nói chuyện nhiều. Tu nghiệp gì vậy? Thân mến.

THANH HẰNG, Huế. Không có hên xui trong vụ đó. Chú đã ghi tên, vui chưa? Nếu truyện được chọn, tác giả sẽ có tiền bản quyền, theo giá biểu riêng của nhà xuất bản. Có dịp cho chú gửi lời thăm chị K. Hương nhé.

Cô HOA, Saigon 3. Mời cô ghé nhà sách bên cạnh Tòa Soạn, có đủ. Cuốn sách cô nói do chính tác giả tái bản. Mong cô hiểu cho việc không thể trả lời thư riêng được.

KIM ANH, Định Tường. Cháu nên kiên nhẫn hơn. Một hai bài gửi đi không thấy đăng đã chán nản, làm sao « đạt » ước mơ được? Cứ viết nhiều đi, sẽ quen. Chúc cháu vui vẻ, viết không biết chán

TRẦN XUÂN HOÀNG. Đừng thức đêm bỏ học đề viết bài. Phải lo xong bốn phần của mình đã, văn nghệ văn gờng chỉ là phụ. Anh Vi Vi gửi lời cảm ơn em.

HÀ TĨNH

VƯỜN THƠ T.H. NHẮN TIN :

• Tôn nữ Thu Dung, Nguyễn thị Thanh Minh (Nha Trang) La Ty (Phan Rang) Thụy Đỗ (E.M. Thuật) Nguyễn thị Thanh (An Khê): Xin cho biết vài chi tiết đặc biệt (tiền sử — Tên thật, tuổi, nghề nghiệp hoạt động văn nghệ đã qua v.v...) đề Nguyễn Ly được đề đăng trong phần giới thiệu người thơ xuất sắc của T.H. Đồng thời cũng xin gửi thêm bài về.

tin tức tuổi hoa

● Hai mươi bảy tháng sáu này...

Cầu chúc các thí sinh Tú Kép, tóc ngắn lẫn tóc dài của Tuổi Hoa ở khắp nước. Hoàn toàn khỏe mạnh, bình tĩnh, sáng dạ — đừng quên nhớ đó, và may mắn như ý suốt ngày 27 tháng 6 và những ngày kế tiếp ở trường thi.

● Tuổi Hoa vừa nhận được:

ĐẤT THIÊN, đặc san Hè 1973, do Trương Phương, Lâm vị Thủy và Trương Linh chủ trương, với sự góp mặt của nhiều cây bút tên tuổi. Dày 192 trang, giá 280 đồng.

Trân trọng cảm ơn nhóm chủ trương và ân cần giới thiệu cùng bạn đọc Tuổi Hoa.

● Sao bảo nó không đến ?

Chỉ còn 15 ngày nữa là hết hạn nhận bài cuộc thi « Làm giàu tiếng Việt » của Trang Giải Trí.

Bạn đã tham dự chưa ? Thẻ lệ đang ở số 200, và được mạch lèo thêm ở số 201.

Tin hành lang cho hay, sơ khởi có khoảng 200 bài đã được ghi ngày nhận, đánh số và bỏ lại cẩn thận, chờ... bèn ký lô, vì quý vị đó đã phạm « trường qui ». Chả là vì... mà thôi, « chả » nói nữa. Kéo lại bảo vệ đường cho hươu chạy !

XIN LƯU Ý BẠN ĐỌC

Một số các bạn có bài đã chọn đăng trên T.H. đã hoặc đến tòa báo hoặc viết thư, « cực lực phản đối » Tòa Soạn tại sao chọn đăng bài mà không gửi báo biểu cho tác giả.

Tòa Soạn xin nói rõ như sau :

1 — Tất cả loại bài đăng trên T.H. từ bỏ cười, đến thơ, truyện...đều có gửi báo biểu đến tác giả, **nếu có địa chỉ tác giả ghi trên bài.**

2 — Đối với các bạn có ghi địa chỉ trên bài đăng hoàng mà vẫn không nhận được báo, ấy là báo đã đi lạc trên đường từ Bưu điện đến nhà tác giả. Hiện tượng này không lạ, nếu bạn biết báo người lớn cũng thường được đi lạc như vậy.

Từ nay, các bạn gửi bài cộng tác với T.H. xin vui lòng ghi thêm **lên thật rõ địa chỉ rõ ràng dưới bút hiệu** để tiện liên lạc. Bạn chỉ ghi ngoài phong bì thôi không đủ, vì nhân viên phụ trách sẽ mở thư để phân phối bài về đến các phân hành liên hệ.

Mỗi kỳ báo, Tòa Soạn chỉ căn cứ theo địa chỉ tác giả trên bài do nhà chữ giao lại để gửi báo biểu.

Cảm ơn các bạn

Các bạn sau đây xin vui lòng cho địa chỉ :

— Nguyễn Thị Tâm (An Khê) — Ngọc Thùy Giang (Saigòn ?) — Trầm Vi (?) — Thảo (Phước Lâm).

TUỔI HOA ĐÔNG BỘ

Hành trang của Tuổi Học Trò

BẠN MUỐN :

- Một món quà xứng đáng.
- Một tặng phẩm thanh nhã, lịch sự.

HÃY TẶNG MỘT BỘ TUỔI HOA

Có bán tại các nhà sách lớn ở các tỉnh. Riêng tại Sài Gòn : Khai-Trí, Liên-Châu, Tự-Lực, Nguyễn-Trung, Thanh-Tuân, Đa-Minh, Thánh-Gia, Fatima, Xây-Dựng, Việt-Trí, Sinh tiếp vụ Thủ-Đô và Nhà sách Nguyễn-Bá-Tòng.

Đại lý các tỉnh Miền Trung :

Nha-Trang : Nhà sách Cứu Thế 40 Duy-Tân.

Đà-Nẵng : Nhà sách Vinh-Sơn 156 Độc-Lập.

Huế : Nhà sách Gió Lành 35 Nguyễn-Huệ và Thư viện Đại Học.

Đang bán **Bộ 17, 18, 19 và 20**

Bìa cứng — Bao plastic — Hình đẹp

Mua sĩ xin liên lạc với Tòa soạn Tuổi Hoa 38 Kỳ-Đồng SAIGON